

บทที่ 2

วรรณคดีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การเสนอวรรณคดีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยครั้งนี้ จะกล่าวถึง หัวข้อหลักดังนี้
คือ

1. นวัตกรรมทางการศึกษา
 - 1.1 ความหมาย
 - 1.2 คุณสมบัติและลักษณะของนวัตกรรมที่กำหนดการยอมรับของสังคม
 - 1.3 กระบวนการตกลงใจยอมรับนวัตกรรมของบุคคล
2. แนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ
 - 2.1 ประวัติความเป็นมาของแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ
 - 2.2 แนวคิดและความเชื่อพื้นฐานตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ
 - 2.3 ความเคลื่อนไหวของแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ
 - 2.4 กระบวนการฝึกอบรม และปัญหาอุปสรรค
3. การเปลี่ยนมาเป็นครูที่ใช้แนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ
 - 3.1 การใช้บทบาทขององค์ประกอบทางการศึกษาเป็นกรอบแนวคิดในการประยุกต์ใช้แนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ
 - 3.2 การใช้เงื่อนไขการเรียนรู้ทางภาษามาเป็นกรอบแนวคิดในการประยุกต์ใช้แนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ
 - 3.3 ความเข้าใจผิดเกี่ยวกับแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ
4. งานวิจัยเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการสอนของครู
 - 4.1 อิทธิพลของความเชื่อที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการสอนของครู
 - 4.2 บทบาทของการอบรมในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการสอนของครู
 - 4.3 คุณค่าของปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมงานในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการสอนของครู

1. นวัตกรรมทางการศึกษา

1.1 ความหมาย

นวัตกรรมทางการศึกษา (Innovation) หมายถึง แนวความคิดและวิธีการ หรือการปฏิบัติ และกรรมวิธีใหม่ ๆ ทางการศึกษาที่กำลังทดลองใช้หรือผ่านการทดลองใช้แล้ว แต่ยังไม่เป็นที่แพร่หลายในสังคมนั้น และสร้างขึ้นโดยมีเป้าหมายในการใช้ชัดเจน และเพื่อปรับปรุงแก้ไขการปฏิบัติเดิมให้ดีขึ้น (วรนาท รักสกุลไทย, 2537)

สำลี ทองธิว (2526) กล่าวว่า นวัตกรรมทางการศึกษาหมายถึงแนวความคิด และวิธีการใหม่ ๆ ทางการศึกษา ซึ่งมีขั้นตอนการสร้างที่คล้ายกัน คือเกิดความต้องการที่จะแก้ปัญหา หรือเปลี่ยนแปลงอะไรบางอย่างในสังคม แล้วนวัตกรรมจะถูกสร้างขึ้นเพื่อแก้ปัญหา นั้น ๆ

อาจกล่าวได้ว่านวัตกรรมทางการศึกษาเกิดจากความต้องการที่จะแก้ปัญหา หรือเปลี่ยนแปลงอะไรบางอย่างเกี่ยวกับการศึกษาแล้วทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางการศึกษา

สำลี ทองธิว กล่าวถึงการเปลี่ยนแปลงทางการศึกษาว่าสามารถแบ่งได้เป็นหลาย ประเภท ได้แก่

1. การเปลี่ยนแปลงจุดมุ่งหมายทางสังคมที่โรงเรียนมีหน้าที่จะต้องตอบสนอง
2. การเปลี่ยนแปลงกระบวนการสอน
3. การเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อมทางกายภาพในห้องเรียน
4. การใช้เทคโนโลยี

การเปลี่ยนแปลงทางการศึกษาได้รับอิทธิพลมาจากปัจจัยต่าง ๆ กัน เช่น อิทธิพล จากวัฒนธรรมและค่านิยมในสังคม อิทธิพลจากสถาบันที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดหลักสูตร สถาบันทางการศึกษาต่าง ๆ อิทธิพลที่เกิดจากเกณฑ์มาตรฐาน อิทธิพลของคณะกรรมการ เฉพาะกิจ อิทธิพลจากแหล่งเงินทุน และอิทธิพลจากนักการศึกษา ที่มีความคิดต่างไปจาก ผู้อื่น เป็นต้น จากที่กล่าวมา จะเห็นได้ว่าการเปลี่ยนแปลงทางการศึกษานั้นเป็นเรื่องที่ซับซ้อน การเปลี่ยนแปลงทางการศึกษาที่ปรากฏในแต่ละโรงเรียนแม้จะมีลักษณะเหมือนกัน แต่อาจจะ เป็นผลมาจากอิทธิพลที่ต่างกัน หรือในทางเดียวกัน อิทธิพลอย่างเดียวกันอาจจะทำให้เกิด การเปลี่ยนแปลงต่างประเภทขึ้นได้ และนวัตกรรมที่สร้างขึ้นมานั้น ไม่ใช่ทุกนวัตกรรมที่จะเป็น ที่ยอมรับของสังคม และเมื่อยอมรับแล้วก็ต้องใช้ระยะเวลาในการเผยแพร่ที่ต่างกัน ปัจจัย ที่ทำให้การเผยแพร่ใช้เวลาต่างกัันมีดังนี้ คือ ความแตกต่างระหว่างฐานะทางเศรษฐกิจและ การศึกษาของสมาชิกในสังคม ระดับการศึกษาของครูผู้สอน ฐานะทางเศรษฐกิจของโรงเรียน ตลอดจนคุณสมบัตินี้และลักษณะของตัวนวัตกรรมเอง

1.2 คุณสมบัติและลักษณะของนวัตกรรมทางการศึกษาที่กำหนดการยอมรับของสังคม

แมทธิว (Matthew, 1964 อ้างถึงใน สำลี ทองธิว, 2526) กล่าวถึง คุณสมบัติและลักษณะของนวัตกรรมทางการศึกษาที่กำหนดการยอมรับของสังคม มีดังนี้

1. ค่าใช้จ่ายในการจัดหา และการใช้นวัตกรรมนั้นต้องไม่แพงจนเกินไป กล่าวคือ นวัตกรรมทางการศึกษาที่มีราคาแพง การบำรุงรักษาลำบาก และในการใช้ก็ต้องมีค่าใช้จ่ายอื่น ๆ เข้ามาเกี่ยวข้อง จะได้รับการยอมรับลำบากกว่านวัตกรรมอื่น ๆ
2. ความสะดวกในการใช้นวัตกรรม ถ้านวัตกรรมที่จัดหามาไม่สามารถจะใช้ในการเรียนการสอนได้อย่างสะดวกพอ นวัตกรรมนั้นก็ยากที่จะเป็นที่ยอมรับ
3. นวัตกรรมที่ทำสำเร็จรูป นวัตกรรมใดก็ตามที่เป็นพวกเครื่องมือเป็นชุด (kit) จะเป็นที่ต้องการของครูผู้ใช้มากกว่านวัตกรรมที่แยกออกมาเป็นส่วน ๆ โดยเฉพาะถ้าครูผู้ใช้นั้น ๆ เป็นผู้มีระดับการศึกษาไม่สูงเท่าใดนัก
4. ความง่ายในการใช้นวัตกรรม กล่าวคือ ถ้านวัตกรรมที่นำมาใช้นั้นใช้ยาก ต้องการเวลาในการเรียนรู้ ฝึกฝน ตลอดจนกระทบกระเทือนต่อโครงสร้างของระบบโรงเรียนมาก การยอมรับก็ย่อมลดน้อยลง และกินเวลาค่อนข้างมาก
5. นวัตกรรมที่สร้างขึ้นในสังคมที่มีลักษณะต่างจากสังคมที่จะใช้นวัตกรรมนั้นมากจะมีผลต่อการไม่ยอมรับนวัตกรรมนั้น ๆ

1.3 กระบวนการตกลงใจยอมรับนวัตกรรมของสังคม

สำลี ทองธิว กล่าวถึง การตกลงใจยอมรับนวัตกรรมของแต่ละบุคคลว่าเป็นไปตามกระบวนการต่อไปนี้

1. ขั้นการรับรู้ คือ การที่บุคคลหนึ่งได้รับการแนะนำให้รู้จักนวัตกรรม และเข้าใจพอสมควรว่านวัตกรรมนั้นใช้สำหรับทำอะไร
 2. ขั้นการชักจูง บุคคลนั้นๆ เริ่มสร้างทัศนคติที่ดีหรือไม่ดีต่อนวัตกรรมนั้น
 3. ขั้นการตัดสินใจ บุคคลนั้นเข้ามามีส่วนร่วมในการใช้นวัตกรรม ซึ่งจะนำมาสู่การตัดสินใจยอมรับหรือไม่ยอมรับนวัตกรรมนั้น
 4. ขั้นการตกลงใจยอมรับนวัตกรรม บุคคลนั้นเริ่มแสวงหาผลที่จะได้รับจากการใช้นวัตกรรมเพื่อยืนยันความถูกต้องของการตกลงใจยอมรับนวัตกรรมนั้น ซึ่งเขาอาจจะเปลี่ยนแปลงการตกลงใจนั้นได้ ถ้าเขาได้รับข้อมูลใหม่ๆ ที่แตกต่างไปจากที่เคยรู้มาก่อน
- สิ่งที่มีบทบาทสำคัญในการทำให้นวัตกรรมเป็นที่ยอมรับคือ กระบวนการเผยแพร่ นวัตกรรม ดังที่ โรเจอร์ส และคณะ (อ้างถึงใน สำลี ทองธิว, 2526) ได้ทำการศึกษาค้นคว้า

แพร่แนวคิดทางการศึกษาในประเทศไทย พบว่า การเผยแพร่แนวคิดจะเป็นไปในรูปของการสื่อสารจากเบื้องสูงสู่เบื้องล่าง (downward communication) คือเป็นการสั่งจากผู้บังคับบัญชาลงไป ส่วนการยอมรับแนวคิด เป็นไปในรูปของการสื่อสารจากเบื้องล่างขึ้นสู่เบื้องบน (upward communication) คือเป็นการเผยแพร่โดยครูผู้น้อยขึ้นไปสู่ระดับผู้บริหาร

วิจัย ดิสสระ(2535) กล่าวว่า เรามักจะพบอยู่เสมอว่า เมื่อเริ่มต้นแนวคิดทางการศึกษานั้น จะเกิดจากแรงกระตุ้นของบุคคลหนึ่งบุคคลใดหรือหลายคน และเมื่อผู้ริเริ่มก่อตั้งเหล่านั้นเอาใจใส่ทำต่อไป แนวคิดเหล่านั้นก็จะยืนหยัดและดำเนินต่อไปด้วยดี หากเมื่อไรที่ผู้ก่อตั้งหยุดซังก แนวคิดเหล่านั้นก็จะสูญสลายไป เหตุการณ์เหล่านี้เป็นธรรมชาติของการเปลี่ยนแปลง

ขั้นตอนของกระบวนการเปลี่ยนแปลง มี 6 ขั้นตอน คือ

1. ขั้นการรับรู้ (Awareness) โดยปกติแล้วหากคนเราไม่มีความรู้ ไม่มีแนวคิดแปลก ๆ ใหม่ ๆ มักจะอยู่ในสภาพการณ์ที่เป็นลบ หรือ เจย ๆ คือ ไม่รู้เรื่องอะไรใด ๆ ทั้งสิ้น จึงเป็นหน้าที่ของผู้นำหรือนักพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน นักนวัตกรรมที่จะต้องกระตุ้นให้บุคคลที่อยู่ในขั้นนี้ได้ยินได้ฟัง ได้เห็นสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ เพื่อให้เกิดการรับรู้ถึงนวัตกรรมที่มีอยู่ โดยทั่ว ๆ ไปในปัจจุบันเป็นการสร้างสถานการณ์ให้สมาชิกในกลุ่มเกิดการรับรู้แนวคิดนวัตกรรม โดยการพูดคุยกับสมาชิกในกลุ่มเล็ก ๆ อย่างไม่เป็นทางการ ส่งข่าวสารทางแผ่นปลิว โดยใช้คำอธิบายง่าย ๆ และสั้น เป็นต้น
2. ขั้นมีความสนใจ (Interest) ในขั้นนี้ สมาชิกในกลุ่มได้เคลื่อนย้ายจากสภาพการณ์ทางลบไปสู่สภาพการณ์ที่มีข้อมูลต่าง ๆ ทำให้ตื่นตัวในทางบวก ในขั้นนี้สมาชิกในกลุ่มตระหนักถึงข่าวสารหรือข้อมูลและจะมีความตั้งใจที่จะคิดพิจารณาข่าวสารนั้น สมาชิกของกลุ่มจะพยายามรวบรวมข้อมูลหรือข่าวสารที่ดี ละเอียดและถูกต้องแล้ว ทศนคติที่ดีต่อแนวคิดนวัตกรรมก็จะเริ่มเกิดขึ้นในจิตใจของสมาชิก ตรงกันข้าม ถ้าได้ข้อมูลที่คลุมเครือไม่ชัดเจน หรือไขว้เขวจากเพื่อนสมาชิก ทศนคติที่ไม่ดีหรือการปฏิบัติปฏิเสธต่อแนวคิดนวัตกรรมก็จะเกิดขึ้นได้ง่ายเช่นกัน ฉะนั้นถึงเป็นหน้าที่ของนักนวัตกรรมต้องให้ข่าวสารหรือข้อมูลเพิ่มเติม โดยการประชุมกลุ่มย่อยหรือกลุ่มใหญ่ เพื่อเปิดโอกาสให้สมาชิกได้ซักถามจนเป็นที่เข้าใจของแต่ละคน นอกจากการประชุมแล้วควรจะใช้สื่อและหรือสื่อบุคคล เพื่อเปิดโอกาสให้สมาชิกได้ซักถามจนเป็นที่เข้าใจของแต่ละคน และ เพื่อเปิดโอกาสให้สมาชิกได้รับรู้ในรายละเอียดของแนวคิดนวัตกรรมหลาย ๆ ทาง
3. ขั้นประเมินผล (Evaluation) สำหรับขั้นประเมินผลนี้ สมาชิกที่มีความสนใจในแนวคิดนั้น ๆ แล้ว เขาจะสร้างความรู้สึกนึกคิดหรือวาดภาพในฝันหรือเป็นการทดลองโดยการใช้จินตนาการว่า เมื่อเขานำแนวคิดนั้นไปใช้ในชีวิตจริง ๆ แล้ว จะเกิดผลดีผลเสียอย่างไร ในขั้นนี้สมาชิกของกลุ่มจะเพิ่มความสนใจและอยากรู้อยากเห็นตัวอย่างว่า เมื่อนำเอาแนวคิด

เหล่านั้นไปใช้แล้วอะไรจะเกิดขึ้น ฉะนั้นนักนวัตกรรมจำเป็นอย่างยิ่งจะต้องเปิดโอกาสให้สมาชิกได้เห็นตัวอย่างของการนำนวัตกรรมไปใช้ โดยการจัดประชุมสัมมนาปฏิบัติการหรือพาไปทัศนศึกษาในสถาบันที่มีการใช้นวัตกรรมนั้น ๆ ให้ได้

4. ขั้นทดลอง (Trial) ขั้นทดลองนี้เป็นขั้นที่สมาชิกในกลุ่มตัดสินใจที่จะทดสอบด้วยว่า นวัตกรรมที่จะนำไปใช้บางส่วนนั้นมีประโยชน์และเหมาะสมกับสภาพความเป็นจริง ๆ หรือไม่ เป็นการทดลองปฏิบัติเพื่อศึกษาถึงความเป็นไปได้จริง ๆ ไม่ใช่เป็นขั้นที่สมาชิกจะให้คำมั่นสัญญาว่าจะยอมรับนวัตกรรมนั้นจริง ๆ แต่ขั้นนี้ถ้าหากได้รับการชี้แนะและให้คำปรึกษาช่วยเหลือจากบุคคลที่มีประสบการณ์และอย่างถูกต้องจริงจังกแล้ว จะทำให้สมาชิกเกิดความเชื่อในนวัตกรรมนั้น ๆ มากยิ่งขึ้น

5. ขั้นการยอมรับ (Adaption) ขั้นนี้ถือเป็นขั้นสุดท้ายของการพิจารณาว่านวัตกรรมนั้นจะมีประโยชน์หรือไม่ มีประโยชน์ หากสมาชิกในกลุ่มยอมรับแล้ว และคิดปฏิบัติตามก็จะทำให้กิจกรรมทุกอย่างดำเนินการไปได้ด้วยดี ยิ่งเมื่อสมาชิกได้ลงมือปฏิบัติแล้วเห็นประโยชน์หรือช่องทางที่จะแก้ไขปัญหอันเกิดจากการใช้นวัตกรรมนั้นแล้ว ยิ่งจะทำให้สมาชิกอื่น ๆ ยอมรับมากยิ่งขึ้น ถึงแม้บางครั้งจะมีสมาชิกบางคนจะมีความรู้สึกไม่ชอบ ก็ควรถือว่าเป็นเรื่องธรรมดา หรือเป็นหลักธรรมชาติของกระบวนการเปลี่ยนแปลงซึ่งจะหวังผล 100 % นั้นคงเป็นไปได้ หน้าที่สำคัญของนักนวัตกรรมนั้นต้องเตรียม หรือจัดหาหน่วยงานหรือวัสดุอุปกรณ์มาสนับสนุนในการปฏิบัติให้มีความคล่องตัวมากยิ่งขึ้น

6. ขั้นการนำไปใช้ (Integration) เมื่อขั้นการยอมรับจะปฏิบัติตามคำแนะนำผ่านไปแล้วในขั้นนี้ถือว่าเป็นขั้นที่จะเกิดการปฏิบัติตามสภาพความเป็นจริง สมาชิกจะต้องมีความรู้สึกว่ำนวัตกรรมนั้นเป็นส่วนหนึ่งของระบบในการทำงานของเขา ขั้นนี้สมาชิกต้องการการสนับสนุนให้กำลังใจทั้งด้านความคิด กำลังกาย กำลังทรัพย์ เพื่อกระตุ้นให้สมาชิกเกิดความรู้สึกว่า นวัตกรรมที่นำมาใช้นั้นเป็นส่วนหนึ่งและเป็นส่วนสำคัญของระบบการทำงานของเขา สำหรับขั้นนำไปใช้นี้สมาชิกต้องการความช่วยเหลือหลาย ๆ ด้าน เช่น การสนับสนุนจากเพื่อร่วมงานหรือผู้บริหารในระดับสูงขึ้นไป การให้คำแนะนำปรึกษาหรือเพิ่มเติม การยอมรับจากเพื่อนร่วมงานและผู้บริหาร การให้รางวัลพิเศษทั้งโดยส่วนรวมหรือส่วนบุคคลจากสถาบันและจากกลุ่มวิชาชีพ ก็จะทำให้สมาชิกเกิดความภาคภูมิใจในผลงานของตนมากยิ่งขึ้น

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า นวัตกรรมทางการศึกษา เป็นเรื่องที่ซับซ้อนที่เกิดจากความต้องการที่จะแก้ปัญหา หรือเปลี่ยนแปลงบางอย่างเกี่ยวกับการศึกษาแล้วทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางการศึกษาขึ้น ซึ่งเกี่ยวข้องกับปัจจัยต่างๆกัน และนวัตกรรมทางการศึกษาอาจเป็นที่ยอมรับหรือไม่ยอมรับของสังคมก็ได้

2. แนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ

แนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ (Whole Language Approach) คือ ปรัชญา และระบบความเชื่อที่ทำให้เกิดแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม คือทั้งการฟัง พูด อ่าน และเขียน (Moss and Nodden, 1993) เป็นแนวการสอนที่ใช้ในประเทศต่าง ๆ หลายประเทศ เช่น ออสเตรเลีย สหรัฐอเมริกา และนิวซีแลนด์ซึ่งเป็นประเทศที่มีอัตราการรู้หนังสือสูงที่สุดในโลก การสอนภาษาแบบธรรมชาติยังเป็นนโยบายการจัดการศึกษาในรัฐควิเบก (Quebec) และโนวาสโคเชีย (Nova Scotia) ของประเทศแคนาดาด้วย (Cornett and Blankenships, 1990)

แนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติเป็นหนึ่งในนวัตกรรมทางการศึกษาที่สำคัญของวงการศึกษาระดับมัธยมศึกษา (ฉันทนา ภาคบังกช, ม.ป.ป., วรรณาท รักสกุลไทย, 2537, วิลาสลักษณ์ ชวัลลสี, 2538) ที่นำมาใช้โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อแก้ปัญหาการเร่งเรียนอ่านเขียน ซึ่งขัดกับการส่งเสริมพัฒนาการของเด็กอนุบาล เนื่องจาก

1. การสอนภาษาแบบธรรมชาติจะช่วยให้เด็กมีความสุขสนุกสนานในการเรียนภาษาและมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้
2. การสอนภาษาแบบธรรมชาติจะช่วยให้เด็กได้รับการพัฒนาทางภาษาทั้งด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียนอย่างครอบคลุมทุกด้านและเต็มศักยภาพ
3. การสอนภาษาแบบธรรมชาติจะช่วยให้ครูและผู้ปกครองเกิดความเข้าใจในพัฒนาการทางภาษาด้านการอ่านเขียนของเด็กเพิ่มขึ้น
4. การสอนภาษาแบบธรรมชาติจะสนองต่อความต้องการของผู้ปกครองส่วนมากที่ต้องการให้เด็กได้รับการพัฒนาภาษาในช่วงปฐมวัย

2.1 ประวัติความเป็นมาของแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ

คอร์เน็ต และแบลงเคนชิพ (Cornett and Blankenships, 1990) กล่าวถึง ความเป็นมาของแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติไว้ในหนังสือ Whole Language = Whole Learning ว่า มีจุดเริ่มต้นมาจากกรวิจัยเชิงคุณภาพ เพื่อศึกษาวิธีการที่เด็กทารกเรียนรู้ภาษาในชีวิตจริง โดยไม่มีสื่อหรือสิ่งแวดล้อมทางการเขียนและอ่านที่ยุ่งยาก

เยทตา กูดแมน (Yetta. M. Goodman, 1989) กล่าวถึงความเป็นมาและความหมายของแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ ตลอดจนถึงอิทธิพลจากความรู้ในสาขาต่าง ๆ ที่มีผลต่อแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ ไว้ในบทความเรื่อง "Root of Whole Language Movement" ซึ่งตีพิมพ์ลงใน The Elementary School Journal ในปี 1989 ระบุว่า ศตวรรษที่ 16 เป็นยุคเริ่มแรกที่มีการใช้คำว่า "Whole Language" หรือ แนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ โดยเริ่มต้นจากแนวความคิดของ จอห์น ดิวอี้ (John Dewey) กูดแมน (Yetta. M. Goodman, 1989) กล่าวว่า

แนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ (Whole Language Approach) เกิดจากการเคลื่อนไหวของกลุ่มครู ผู้บริหาร นักการศึกษา และนักวิจัย หลายกลุ่มซึ่งเข้าร่วมเป็นเครือข่ายเพื่อศึกษาและอภิปรายกลุ่ม ตั้งคำถาม ทำการศึกษาวิจัย เขียนบทความ แล้วนำมาสู่การสรุปเป็นความคิดรวบยอด และคำจำกัดความ

การใช้คำว่า "แนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ (Whole Language)" มาจาก ครู ซึ่งตระหนักถึงความรู้อย่างต่าง ๆ ที่อยู่รอบ ๆ ตัว ที่ทำให้เด็กเกิดพัฒนาการทางภาษาพูดและภาษาเขียน ตลอดจนกระบวนการอ่านและกระบวนการเขียน กูดแมน พบว่าการวิจัยมีอิทธิพลมาจากการศึกษาบทความและการค้นหาความรู้ในการสอนอ่าน ซึ่งทำให้ครูตระหนักว่า เด็กต้องการที่จะใช้ภาษาในการแก้ปัญหาที่มีความสำคัญและมีความหมายต่อชีวิตประจำวันของเด็กเพื่อเพิ่มพูนการเรียนรู้ของตน ในขณะที่เดียวกัน ครูก็ตระหนักว่าตนเองต้องเปลี่ยน "มุมมอง" ในการเรียนรู้ภาษาของเด็กและบทบาทในการสอนภาษาให้แก่เด็ก

ปี 1977 ฮาร์สตี (Harste) และเบอร์ค (Burke) อธิบายถึงวิธีการที่ครูพัฒนามุมมองทางทฤษฎีในกระบวนการอ่าน และเรียกมุมมองนั้นว่า มุมมองของการอ่านตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ

ปี 1977 วัตสัน (Watson) และคณะ จากโคลัมเบีย และมิสซูรี ร่วมกันก่อตั้งกลุ่มสนับสนุน(Support Group) กลุ่มแรกโดยใช้ชื่อว่า Teachers Applying Whole Language (TAWL)

ปี 1979 เคนเนท กูดแมน (Kenneth Goodman) และ เยตตา กูดแมน (Yetta Goodman) ได้ร่วมกันเขียนบทความเรื่อง "หลักสูตรการอ่านที่ยึดความเข้าใจตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติเป็นศูนย์กลาง"

ปี 1980 โคแครน (Cochran), บุชชานน (Bushanan) และกลุ่มสนับสนุนครูในเมืองวินนิเปกประเทศแคนาดา (CEL) เริ่มจัดการอบรมเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติโดยการใช้คำนิยามในระยะแรก และไม่เรียกว่า ระบบความเชื่อใหม่ หรือความเคลื่อนไหว แต่จะเป็นการพูดถึงความคิดใหม่ ๆ เกี่ยวกับ ภาษา ครูและผู้เรียน และการนำไปใช้

จากที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ กูดแมน สรุปว่า ไม่ใช่เรื่องสำคัญที่จะระบุว่าใครใช้คำนี้เป็นคนแรกหรือกลุ่มแรก สิ่งที่สำคัญคือ การเคลื่อนไหวของแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติมีอิทธิพลต่อวิชาครู การวิจัย และโปรแกรมการให้การศึกษาแก่ครูอย่างไร ตลอดจนเกิดผลดีต่อการเปลี่ยนแปลงธรรมชาติในการสอนและการเรียนรู้ของเด็ก ในห้องเรียนที่ใช้แนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติอย่างไร

2.2 แนวคิดและความเชื่อพื้นฐานตามแนวการสอนภาษาตามแนวธรรมชาติ

ทฤษฎีและความเชื่อพื้นฐานของแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ มีดังนี้ (บุษบง
ตันติวงศ์, 2536)

1. ทฤษฎีว่าด้วยระบบภาษาที่กล่าวว่า ภาษาประกอบด้วยระบบ 3 ระบบคือ ระบบความหมาย ระบบเสียง และระบบไวยากรณ์ ความหมายเป็นหัวใจของภาษา ไวยากรณ์ และเสียงเป็นเพียงส่วนประกอบ สถานการณ์จะกำหนดคำซึ่งกำหนดความหมายในการสื่อสาร เด็กจะไม่พยายามอ่านและเขียนด้วยการสะกดคำไปที่ละตัว แต่เด็กจะคิดคำที่สื่อความหมายได้เหมาะสมที่สุดในสถานการณ์นั้น ด้วยเหตุนี้ เด็กจึงไม่จำเป็นต้องรู้จักเสียงของตัวอักษร ก่อนที่จะสื่อความหมายโดยการอ่านเขียน

2. ทฤษฎีว่าด้วยภาษา ความคิดและสัญลักษณ์สื่อสาร ที่กล่าวว่า ภาษาเป็น สัญลักษณ์ที่ไม่สามารถถ่ายทอดความคิดทุกเรื่องได้อย่างมีประสิทธิภาพ การสื่อความหมายจึงจำเป็นต้องใช้สัญลักษณ์เพื่อสื่อความหมาย และถ่ายทอดประสบการณ์ต่าง ๆ หลายรูปแบบ ด้วยเหตุนี้การจัด ประสบการณ์ตามแนวนี้จึงรวม ศิลปะ ดนตรี และละคร เป็นส่วนสำคัญของการเรียนการสอน ถ้าเด็กไม่สามารถเข้าใจเรื่องราวจากภาษาได้ครบถ้วน เด็กก็จะสามารถคาดคะเนเรื่องราวจากท่าทาง ภาพประกอบ หรือดนตรี ที่เข้ากับเหตุการณ์สำคัญของเรื่องได้

3. ทฤษฎีว่าด้วยการเรียนรู้อ่านเขียนในระบบภาษา ที่กล่าวว่า ทุกคนต้องสะสมประสบการณ์ทางภาษาไว้เป็นข้อมูลสำหรับใช้ต่อไป ความก้าวหน้าในการใช้ภาษาไม่ว่าในด้านใด ต้องอาศัยองค์ประกอบทางภาษาหลายด้าน และเนื่องจากการอ่านเขียนเป็นกิจกรรมที่ต้องสื่อความหมายกับผู้อื่น การพูดคุยกับครูและเพื่อนเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านและเขียน จะช่วยให้เด็กเห็นการคาดคะเนลักษณะต่าง ๆ ตามความคิดของผู้อื่นซึ่งจะช่วยให้เด็กเข้าใจความหมายของเรื่องมากขึ้น การคาดคะเนซึ่งเป็นประสบการณ์จากการอ่านจะช่วยในการสื่อความหมายเมื่อเด็กเขียน การสื่อความหมายซึ่งเป็นประสบการณ์จากการเขียนจะช่วยในการคาดคะเนเมื่อเด็กอ่าน การอ่านและการเขียนจึงเป็นระบบที่ต้องพึ่งพาซึ่งกันและกัน

มอส และนอดเด็น (Moss and Nodden, 1994) กล่าวถึง ความเชื่อพื้นฐานที่ทำให้เกิดแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ และเป็นกรอบในการออกแบบการสอน และการตัดสินใจเกี่ยวกับวิธีการจัดการเรียนการสอนของครู ดังนี้คือ

1. ภาษาของเด็กเป็นพื้นฐานของการเรียนอ่าน
2. ภาษาใช้เพื่อการสื่อสาร
3. ความหมายเป็นหัวใจของภาษา
4. การฟังพูด อ่าน เขียน เป็นสิ่งที่สัมพันธ์กัน
5. การเขียนเป็นองค์ประกอบที่เป็นหัวใจของการรู้หนังสือ

6. กิจกรรมการเรียนรู้เพื่อการรู้หนังสือ ควรจะต้องมีความหมายจริง ๆ

อารี สันทหวิ (2535)กล่าวถึงหลักการของแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติไว้ดังนี้

1. การสอนภาษาจะต้องสร้างสภาพแวดล้อมให้เด็กคุ้นเคยกับตัวหนังสือ ซึมซับเรื่องราวในหนังสือ
2. การสอนภาษาจะต้องยึดเด็กเป็นศูนย์กลาง ครูจะต้องศึกษาเด็กเป็นรายบุคคล และสอนตามระดับความสามารถที่แตกต่างกัน
3. การสอนภาษาต้องส่งเสริมให้เด็กรักและสนใจที่จะเรียนรู้ภาษาด้วยตนเอง
4. การสอนภาษาจะต้องให้เด็กเห็นประโยชน์ของการใช้ภาษาในความมุ่งหมายต่างๆกัน
5. การสอนภาษาต้องเป็นประสบการณ์ที่ทำให้เด็กได้มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนและครู ปฏิสัมพันธ์นี้จะนำไปในทางสนับสนุน ให้กำลังใจ และช่วยเหลือส่งเสริมซึ่งกันและกัน

แนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ เป็นแนวการสอนที่ได้รับอิทธิพลจากนักทฤษฎีบทความและงานวิจัยสาขาต่าง ๆ ซึ่ง กูดแมน (Goodman, 1989)กล่าวถึงไว้ดังนี้

1. นักทฤษฎีทางการศึกษาที่สำคัญ
 - 1.1 ดิวอี้ (Dewey) เชื่อว่า เด็กเรียนรู้ภาษาจากประสบการณ์ และการลงมือกระทำ หลักสูตรจะต้องมีลักษณะบูรณาการ และมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน
 - 1.2 เพียเจท์ (Piaget) กล่าวว่า เด็กเรียนรู้จากกิจกรรมการเคลื่อนไหวของตนเอง และการได้สัมผัสจับต้องกับสิ่งต่าง ๆ แล้วจะสร้างความรู้ขึ้นมาด้วยตนเอง
 - 1.3 ไวโกตสกี (Vygotsky) กล่าวว่า อิทธิพลของสังคมและบุคคลอื่น ๆ มีผลต่อการเรียนรู้ภาษาของเด็ก
 - 1.4 ฮัลลiday (Halliday) กล่าวถึงวิถีทางในการเข้าใจอำนาจของบริบท (Context) เกี่ยวกับสถานการณ์ในการเรียนรู้และการใช้ภาษา ฮัลลiday ได้พัฒนาระบบโครงสร้างหน้าที่ซึ่งเกี่ยวข้องกับกรเรียนภาษาในบริบทต่าง ๆ เขากล่าวว่า ในขณะที่ผู้เรียนใช้ภาษาเขาก็กำลังเรียนรู้ภาษาไปด้วย เป็นการเรียนภาษาโดยผ่านภาษา และเกี่ยวกับภาษา ซึ่งความคิดเช่นนี้มีผลต่อการบูรณาการภาษากับวิชาอื่นๆ ในการพัฒนาหลักสูตรของแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ

2. อิทธิพลจากสาขาการอ่าน

จุดเริ่มต้นบางส่วนของแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ มาจากการวิจัยเกี่ยวกับกระบวนการอ่าน เช่น งานของ กูดแมน และสมิท (Goodman and Smith) ในปี 1960

ที่พบว่ากระบวนการอ่าน คือกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้อ่าน (Reader) กับเนื้อหา(Text) และภาษา (Language)

ต่อมาในช่วงปี 1938-1976 โรเซนแบลท (Rosenblatt) ได้พัฒนาแนวคิดของ ดิวอี้ (Dewey) มาใช้ในการอ่านหนังสือและวรรณกรรมในหนังสือคลาสสิกของเธอในขณะนั้น ที่เรียกว่า Literature through Exploration และเป็นคนแรกที่ได้อธิบายว่า การอ่านคือการกระทำที่ถ่ายโอนกัน (Transaction) ระหว่างผู้อ่านและเนื้อหา แนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติได้ใช้คำว่า Transaction เพื่อแสดงความสัมพันธ์ที่ซับซ้อนระหว่างผู้อ่านกับเนื้อหา

ปี 1960-1969 โปรแกรมการอ่านที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของประสบการณ์ทางภาษา (Language-experience-based-reading programs) เกิดขึ้นจากการรวมแนวคิดของกู๊ดแมน และสมิท (Goodman and Smith) กับ แนวคิดเรื่อง Transaction ของโรเซนแบลท และได้รับการพัฒนาและนิยมใช้มากในระหว่างศตวรรษที่ 60

โปรแกรมการอ่านที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของประสบการณ์ทางภาษา (Language-experience-based-reading programs) เป็นส่วนหนึ่งของการสอนอ่านโดยใช้วรรณกรรม (Reading-instruction literature) เมื่อ ลีและลาโมโร (Lee and Lamoreaux) เขียนหนังสือชื่อ การเรียนอ่านผ่านทางประสบการณ์ (Learning to Read through Experience)

ในขณะเดียวกัน มีการพูดถึงปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างภาษาพูดและภาษาเขียน เมื่อมีความรู้ใหม่ที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับธรรมชาติของภาษาเขียนและยังเด่นชัดขึ้นเมื่อทราบว่า ภาษาเขียนมีรูปแบบและหน้าที่ซึ่งไม่สัมพันธ์โดยตรงกับภาษาพูด สิ่งที่ถูกยกขึ้นมาถามอีกคือ เด็กจะมีวิธีการเข้าใจธรรมชาติของภาษาเขียนซึ่งแตกต่างจากภาษาพูดอย่างไร ถ้าภาษาพูดไม่ใช่แหล่งสำคัญของภาษาเขียน ครูและนักวิจัยได้ช่วยกันพัฒนาความรู้ใหม่เกี่ยวกับกระบวนการเขียนว่าเด็กเขียนได้อย่างไรในเมื่อครูยังไม่ได้สอนเขียนเลย

ในปี 1975 ริดส์ (Reads) ค้นพบว่า การสะกดคำที่คิดขึ้นเองของเด็กทำให้เด็กเขียนได้มากขึ้น ภายใต้การใช้แนวการสอนมุ่งประสบการณ์ภาษา

ด้วยนโยบายการจัดการศึกษาแบบก้าวหน้าและเป็นองค์รวม ของประเทศนิวซีแลนด์ซึ่งได้รับอิทธิพลจากแนวความคิดของดิวอี้ (Dewey) ทำให้เกิดการเผยแพร่มุมมองในการสอนอ่านซึ่งมีอิทธิพลต่อความเคลื่อนไหวของแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติเป็นอย่างมาก

ปี 1979 โฮลดาเวย์ (Holdaway) ได้พัฒนาแนวความคิดเรื่อง ประสบการณ์การอ่านร่วมกัน และสนับสนุนโปรแกรมการอ่านที่ใช้วรรณกรรมเป็นหลัก (Literature-based-Reading Programme) แนวคิดของ โฮลดาเวย์ สนับสนุนงานวิจัยของ เคลย์ (Clay) ในปี 1972

หนังสือเล่มใหญ่ (Big Book) ที่ครูผลิตเอง ที่เป็นหนังสือที่เด็กชอบมากที่สุด เด็กๆ ขอร้องให้ครูอ่านแล้วอ่านอีก หนังสือเล่มใหญ่จะเน้นการอ่านให้เด็กฟัง และการทำให้เด็ก

ชาวซึ่งกับการอ่านหนังสือ ดังนั้นการอ่านจากนิยายสารก็กลายเป็นเรื่องที่ไม่น่าสนใจในโปรแกรม การสอนอ่านในนิวซีแลนด์อีกต่อไป

จากผลงานของวอร์เนอร์ (Warner) ในปี 1963 และวิทซ์ (Veatch) ในปี 1985 ทำให้เกิดคำถามเกี่ยวกับธรรมชาติของโปรแกรมสำเร็จรูป และการสอนแบบเน้นการจำเป็นคำ เป็นประโยค (Basal) จากผลงานของนักการศึกษาชาวนิวซีแลนด์ทั้ง 2 ท่านนี้ทำให้การสอนอ่าน มุ่งไปที่ตลาดหนังสือสำหรับเด็กที่กำลังเจริญเติบโต และทำให้เขามีชื่อเสียงมากในสหรัฐอเมริกา เกี่ยวกับการสอนอ่านเป็นรายบุคคล

จาคอบส์ (Jacobs) ผู้เชี่ยวชาญในการทำหนังสือสำหรับเด็กได้เขียนบทความในปี 1965 เกี่ยวกับ พลังของหนังสือที่ใช้ในการสอนรายบุคคล หรือโปรแกรมการอ่านที่ใช้วรรณกรรม เป็นหลัก

ฮัค (Huck) คิง (King) มาร์ติน (Martin) และคณะ ได้กล่าวถึง อิทธิพลของวรรณกรรมสำหรับเด็ก ต่อพัฒนาการของการเล่าเรื่องซึ่งถือเป็นส่วนหนึ่งของพัฒนาการทางการอ่านของเด็ก และได้รับการสนับสนุนจากนักวิจัยและนักทฤษฎีที่ศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลของการอ่านและ ธรรมชาติของการเล่าเรื่อง ตลอดจนพัฒนาการทางภาษาของเด็ก

3. อิทธิพลจากบทความงานวิจัยอื่นๆ

ในปี 1983 เกรฟ (Graves) เขียนบทความไว้ชัดเจนว่า เด็กเรียนรู้ที่จะเขียน และ จะพัฒนาการเขียนต่อไปเมื่อมีโอกาสที่จะเขียนในสิ่งแวดล้อมที่สนับสนุน งานของเกรฟ เป็นส่วน หนึ่งของความรู้จากบทความที่มีอิทธิพลต่อแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ

บทความและงานเขียนในช่วงปี 1970 ถึง 1989 ซึ่งได้รับการต้อนรับจากผู้ สนับสนุนการใช้แนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ ไม่เฉพาะแต่ผลงานในโรงเรียนประถมศึกษาเท่านั้น แต่รวมถึงงานของครูที่สอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยม ศาสตราจารย์ทางการสอนภาษาอังกฤษ และผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษซึ่งทำงานกับ The National Writing Project ที่มี สำนักงานใหญ่อยู่ที่มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย เบิร์กลีย์ The National Writing Project เป็น โครงการที่สำคัญในการทำให้ครูเป็นนักเขียนด้วยตนเอง และเป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยน บทความกับครูคนอื่น ๆ และการอภิปรายเกี่ยวกับวิถีทางสู่ความสำเร็จในการสอนเขียน รวมทั้ง การเรียนรู้เกี่ยวกับทฤษฎีและงานวิจัยในสาขานี้ด้วย

ผลงานของนักการศึกษาอเมริกันเหล่านี้ ได้รับอิทธิพลจากงานของ บริตัน (Britton), มาร์ติน (Martin), โรเซน (Rosen), และคณะ จากสถาบันการศึกษาลอนดอน แนวความคิดเรื่อง การสอนภาษาในทุกวิชาของหลักสูตร (Language across curriculum) ได้รับความนิยมน้อยอย่างแพร่หลาย และมีอิทธิพลกว้างขวางทั้งในสถาบันการศึกษาของอังกฤษ และไม่ใช่มีอิทธิพลต่อ วิธีการสอนการเขียนบทความเท่านั้น แต่ยังรวมถึงการสอนภาษาอังกฤษและภาษาอื่นๆ

ในประเทศที่พูดภาษาอังกฤษด้วย ดังนั้นแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ จึงได้ประโยชน์จากการที่เป็นวัฏกรรมที่เกิดขึ้นในประเทศที่พูดภาษาอังกฤษ โดยมุ่งไปที่การบูรณาการภาษาอังกฤษกับทุกวิชา และใช้ภาษาอังกฤษในการเขียนและการอ่านอย่างมีจุดมุ่งหมายที่หลากหลาย

ตั้งแต่ปี 1960 เป็นต้นมา พบว่ามีงานวิจัยและบทความในสาขาการอ่านและสาขาอื่น ที่เกี่ยวข้องกับแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติเป็นจำนวนมาก แม้ว่าผู้สนับสนุนการใช้แนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติจะเน้นไปที่การอ่านหรือการเขียนอย่างใดอย่างหนึ่ง แต่นักการศึกษาตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ ก็ได้พยายามจัดระบบงานวิจัยและหลักสูตรเพื่อมุ่งไปที่การบูรณาการภาษาในด้านต่างๆ และพยายามสร้างความเข้าใจระหว่างผู้ใช้แนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติเองอีกด้วย

4. อิทธิพลจากสาขาการศึกษาปฐมวัย

อิทธิพลทางการศึกษาที่มาจากประเทศอังกฤษ ไม่ใช่มาจากนักการศึกษาในระดับมัธยมเท่านั้น แต่มาจากนักการศึกษาที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดตั้งโรงเรียนเด็กเล็กในอังกฤษ (British Infant School) ด้วย ดังนั้นการศึกษাপฐมวัยในสหรัฐอเมริกาจึงได้รับอิทธิพลอย่างมากจากโรงเรียนเด็กเล็กในอังกฤษ ในขณะเดียวกันก็ได้รับอิทธิพลจากปรัชญาการศึกษากลุ่มพิพัฒนานิยมของ ดิวอี้ (Dewey) เริ่มตั้งแต่การวางแผนหลักสูตรที่ยึดเด็กเป็นศูนย์กลางและการเล่น (โดยเริ่มต้นจากสิ่งที่เด็กเป็นและขยายจากจุดนั้นเพื่อที่จะสามารถแก้ปัญหา) เช่น การสร้างบล็อกเพื่อพัฒนาสติปัญญา เหล่านี้คือสิ่งที่ผู้สนับสนุนการใช้แนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติและนักการศึกษาปฐมวัยเข้าใจดี นักการศึกษาปฐมวัยพบว่าการสนับสนุนและเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติเป็นเรื่องง่าย

5. อิทธิพลจากการบูรณาการหลักสูตร

ประวัติของแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ แสดงให้เห็นถึงกลุ่มบุคคลและบุคคลที่ได้พยายามอย่างต่อเนื่อง ที่จะเสนอหลักสูตรซึ่งเน้นความแตกต่างระหว่างบุคคล เน้นการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม เน้นความร่วมมือ เน้นการเรียนภาษา เน้นความสัมพันธ์ระหว่างการสอนกับการเรียนและการวัดผลและเน้นถึงอิทธิพลของหลักสูตรที่มีต่อวิถีชีวิตของครูและเด็ก จุดสำคัญอยู่ที่ความเชื่อที่ว่า ครูและเด็กต้องมีอำนาจในการตัดสินใจเกี่ยวกับหลักสูตร พัฒนาการของแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติจะสะท้อนออกมาในรูปของการนำนวัตกรรมไปใช้ เช่น ความร่วมมือระหว่างครูคณิตศาสตร์ ผลงานวิทยาศาสตร์ กับนักวิทยาศาสตร์ ที่จะช่วยเด็กในการสร้างความคิดรวบยอด การที่ครูนำอุปกรณ์ต่าง ๆ เช่น บล็อก ชาติตั้ง เทปเสียง และอุปกรณ์ในการทำงานช่างไม้มาไว้ในห้องเรียน การที่ครูและเด็กร่วมกันสร้างแบบจำลองชุมชน ยานอวกาศ โกดังสินค้า และครัว เพื่อที่จะศึกษาปัญหาและวิธีการในการแก้ปัญหา ในขณะเดียวกันก็เป็นการเรียนวิชาสังคม วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์และภาษาด้วย การที่ครูใช้ภาพถ่าย ภาพวาด และ

วรรณกรรมในการช่วยเด็กสร้างปัญหา และแก้ปัญหาโดยผ่านการอภิปรายตกเถียงกัน สิ่งที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการเหล่านี้ เป็นพื้นฐานของการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติด้วย

2.3 ความเคลื่อนไหวของแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ

จากงานวิจัยที่สนับสนุนผลการใช้แนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ ทำให้เกิดการเคลื่อนไหวที่จะเปลี่ยนแปลงวิธีการสอนภาษา ในประเทศต่าง ๆ ดังนี้

ประเทศสหรัฐอเมริกา

คอร์เนทและแบลงเคนชิพ (Cornett and Blankenship, 1990) กล่าวถึง ความจำเป็นและความต้องการในการใช้แนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติในสหรัฐอเมริกาไว้ว่า

การที่แนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติเข้ามาสู่สหรัฐอเมริกา เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ เนื่องจาก การสอนฟัง พูด อ่าน เขียน ไม่ประสบผลสำเร็จ ดังตัวอย่างของสถิติต่อไปนี้

- ผู้ใหญ่ 23 ล้านคนจาก 240 ล้านคน ไม่สามารถอ่านหนังสือได้ดีพอที่จะเติมแบบฟอร์มเสียภาษี, อ่านเมนูอาหาร หรือป้ายเตือนที่ติดบนขูดยา
- จำนวนคนว่างงานอย่างน้อยที่สุด 50 % ขาดทักษะพื้นฐานทางการอ่านและเขียนที่จำเป็นต่อการทำงาน
- กระทรวงศึกษาธิการของสหรัฐอเมริกา ประมาณว่าจำนวนคนที่ไม่รู้หนังสือสูงขึ้นไปถึง 2.3 ล้านคน ต่อปี และมีเด็กต้องออกจากโรงเรียนกลางคัน 1 ล้านคนต่อปี
- การประเมินความก้าวหน้าทางการศึกษาแห่งชาติ พบว่า นักเรียนเกรด 3, 7 และ 11 มีความยากลำบากในการร่วมมือกันการทำงานและปฏิเสธการประเมินและการตีความในสิ่งที่อ่าน
- อัตราการรู้หนังสือของสหรัฐอเมริกาอยู่ในอันดับที่ 49 จากประเทศสมาชิกทั้งหมด 159 ประเทศ

นอกจากนี้ จอห์น กูดแลด (John Goodlad) ยังพบ "การอ่านและการเขียนที่แท้จริง" ในห้องเรียนน้อยมาก ดังนี้

เวลาที่นักเรียนใช้ในการอ่านนอกโรงเรียนมีเพียง 6% ของเวลาเรียนในโรงเรียน ประถมศึกษา 3% ของเวลาเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น และ 2% ของเวลาเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ด้านการเขียน พบว่า เด็ก ๆ จะเขียนหนังสือถึง 15% ในช่วงที่อยู่ในโรงเรียน แต่ 2 ใน 3 ของการเขียน เป็นการเขียนแบบลอก (Simple Copy) ด้านการอ่าน 70 % ของเวลาที่ใช้ในการอ่าน ทั่วไปกับการทำแบบฝึกหัด และใบงานที่เน้นทักษะเดียว โดยทักษะย่อย

เหล่านั้นไม่ต้องอาศัยการอ่าน นอกจากนั้นยังพบว่า เด็กอเมริกันอ่านหนังสือประมาณ 1 % หรือเพียง 4 นาทีจากเวลาต่อวันในการอ่านอิสระ เมื่อเปรียบเทียบกับเวลา 130 นาทีที่ใช้ในการดูทีวีในแต่ละวัน และเวลาที่ใช้มากที่สุดคือ การนอน ในขณะที่ปัจจุบัน เด็กอาศัยอยู่ในสังคมที่ต้องคิดวิเคราะห์เกี่ยวกับทุกสิ่งทุกอย่างที่อ่าน เช่น จากโฆษณา หรือ หนังสือพิมพ์ แต่ครูกลับเตรียมเด็กให้อยู่ในโลกที่ซับซ้อนนี้ด้วยการถามคำถามที่ใช้ความจำจากหนังสือเรียน

ดังนั้น ความคิดในการแก้ปัญหาเรื่องการเรียนรู้หนังสือ จึงมุ่งมาที่การใช้แนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ

ประเทศออสเตรเลีย

มาร์ติน (Martin, 1991) ผู้เขียนบทความเรื่อง การให้ครูตัดสินใจหยุดยั้งพฤติกรรม การสอนภาษาแบบเดิม [ที่เน้นการจำเป็นคำเป็นประโยค (Basal)] ในรายงานการประชุมประจำปีของ The International Reading Association ในปี 1991 กล่าวถึงการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในประเทศออสเตรเลียระหว่างปี 1960-1980 ไว้ดังนี้

ปลายปี 1960 ครู และผู้บริหารโรงเรียนในประเทศออสเตรเลียได้แสดงความสนใจในการสอนที่มุ่งเน้นความก้าวหน้าของเด็กเป็นรายบุคคล

ต้นปี 1970 สถาบันฝึกหัดครู ได้เริ่มปรับปรุงหลักสูตรใหม่ตามแนวโน้มที่เกิดขึ้น

กลางปี 1970 โรงเรียนต่างๆ ในออสเตรเลียได้เน้นวิธีการสอนที่ใช้หนังสือสำหรับเด็กที่หลากหลายและเป็นจำนวนมากมาช่วยในการสอนภาษาแบบใช้วรรณกรรมเป็นฐาน

ปลายปี 1970 โรงเรียนได้เป็นผู้รับผิดชอบในการประเมินหลัก สูตรการสอนภาษา และได้มีการอภิปรายกันอย่างกว้างขวางถึงการใช้อย่างเหมาะสมมาตรฐานในการประเมินผล

ปี 1980 มีการจัดการฝึกอบรมครูในประเทศออสเตรเลีย จากผลการศึกษาาระบบการฝึกอบรมครูในนิวซีแลนด์ และเริ่มใช้วิธีการสังเกต การจัดบันทึกการดูผลงานเด็กแทนการใช้การสอบผู้ผลิตหนังสือ ครู และหน่วยงานทางการศึกษามากมาย ได้ร่วมมือกันพัฒนาสื่อและวิธีการต่างๆ ที่ใช้ในห้องเรียนกันอย่างกว้างขวาง

2.4 กระบวนการฝึกอบรม ปัญหาและอุปสรรค

ในระหว่างที่มีการเปลี่ยนแปลงแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติมาใช้แทนแนวการสอนภาษาแบบเก่า นั้น ได้มีการศึกษาค้นคว้ามากมายเกี่ยวกับวิธีการนำไปใช้ในห้องเรียน ทำให้ครูต้องปรับตัวเพื่อที่จะเรียนรู้ทฤษฎีและวิธีการสอนใหม่ ๆ เพราะว่าถ้าเทคนิคการอ่าน เขียน เป็นสิ่งที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาของเด็กแล้ว ครูต้องรู้จักทฤษฎีพื้นฐานสำหรับการนำไปปฏิบัติ และต้องมีเวลาคิดทบทวน ไตร่ตรอง ในสิ่งที่ตนเองทำไปในห้องเรียนด้วย (Carnine, 1988; Myer, 1988

cited in Botton, 1992) การจัดการอบรมจะช่วยให้ครูเรียนรู้กระบวนการสอนอ่าน และเขียนตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติได้ การที่ครูจะเข้าใจแนวคิดทฤษฎีได้อย่างถูกต้องและนำไปปฏิบัติได้สำเร็จนั้นจะต้องผ่านการอบรม เพราะทักษะที่ครูจำเป็นต้องมีในการสอนนั้นแตกต่างจากทักษะการสอนในระดับประถมศึกษา (Joyce and Shower, 1980 ; Martin, 1991 cited in Button, 1992) พบว่า ปัจจัยหนึ่งส่งผลต่อความสำเร็จในการเปลี่ยนแปลงการสอนจากแบบเดิมที่ยึดแบบเรียนเป็นหลักมาสู่การสอนภาษาแบบธรรมชาติ ก็คือ การมีกระบวนการฝึกอบรม

จากการศึกษาพบว่า การอบรมที่มีประสิทธิภาพต้องมีองค์ประกอบ 5 ประการดังต่อไปนี้ คือ การเรียนรู้ทฤษฎี การสาธิตการสอน การลงมือปฏิบัติ การติดตามผลและการให้คำแนะนำปรึกษา ประการสุดท้ายคือการให้ผลย้อนกลับ เวลาที่ใช้ในการอบรมเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของครู (Joyce and Shower, 1980 cited in Button, 1992) จากการศึกษาเพื่อหาประสิทธิภาพของโปรแกรม หรือหลักสูตรการอบรมที่ให้การอบรมในเรื่องเดียวกัน เนื้อหาเหมือนกัน สื่อและวิธีการอบรมที่ใช้เป็นวิธีเดียวกันแต่ใช้ระยะเวลาต่างกันคือ หลักสูตรที่ใช้เวลา 9 สัปดาห์ และหลักสูตรที่ใช้เวลา 36 สัปดาห์ ผลการวิจัยพบว่า ระยะเวลาที่ใช้ในการอบรม เป็นสิ่งที่ทำให้ประสิทธิภาพในการทำงานของครูต่างกัน คือการอบรมที่ใช้เวลา 36 สัปดาห์ มีประสิทธิภาพดีกว่าการอบรมที่ใช้เวลา 9 สัปดาห์ บัททอน กล่าวว่า ระยะเวลาที่ขยายออกไปเป็นสิ่งที่จำเป็นที่สุดที่จะทำให้ครูเข้าใจและสามารถนำแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติไปใช้ได้ ประสบผลสำเร็จ

แม้ว่าแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ เป็นนวัตกรรมทางการศึกษาที่ได้รับความนิยมและแพร่หลายอย่างกว้างขวาง แต่การนำแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติไปใช้ในห้องเรียนยังเป็นเรื่องที่ค่อนข้างยากลำบาก เพราะแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติเป็นนวัตกรรมที่มีความซับซ้อน และแตกต่างจากนวัตกรรมอื่นในหลาย ๆ ด้าน คือ 1) แนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติไม่ใช่วิธีการหรือชุดของวัสดุอุปกรณ์ที่มีวิธีการใช้อย่างเป็นลำดับ หากแต่เป็นระบบความเชื่อที่ทำให้เกิดวิธีการสอน และความเชื่อดังกล่าวจะเป็นกรอบที่เป็นแนวทางในการวางแผนออกแบบการสอนและการตัดสินใจของครู 2) แนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติมีขอบข่ายกว้างขวาง ทั้งในแง่ของหลักสูตร การสอน และการประเมินผล 3) แนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติมีความซับซ้อน เพราะเป็นการรวมนวัตกรรมหลาย ๆ อย่างเข้าด้วยกัน เช่น การสอนที่มุ่งประสบการณ์ทางภาษา การคิดวิเคราะห์ การอ่านเป็นรายบุคคล กระบวนการเขียน การสอนโดยใช้วรรณกรรมเป็นหลัก การสอนแบบร่วมมือและการสอนแบบบูรณาการ 4) แนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติไม่ใช่โปรแกรมสำเร็จรูปตายตัว การที่จะนำแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติไปใช้แล้วประสบความสำเร็จหรือไม่นั้น ไม่ได้ขึ้นอยู่กับ การแสดงพฤติกรรมการสอนของครูตามที่ผู้เชี่ยวชาญกำหนด อย่างเป็นลำดับขั้นตอนแต่ขึ้นอยู่กับความรู้สึกร่วมระหว่างครูและเด็กว่า อะไรเป็นสิ่งที่ดีที่สุด

สำหรับพวกเขาในขณะนั้น (Moss and Nodden, 1994) ดังนั้น ครูจึงพบกับปัญหาและอุปสรรคในการนำแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติไปใช้ ดังงานวิจัยต่าง ๆ ดังนี้

ชาปีโอ (Shapiro, 1993) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบ การนำแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติมาใช้ในเกรด 5 ระหว่างโรงเรียนในเมืองและในเขตชนบท พบว่า การเปลี่ยนแปลงวิธีการสอนของครูเป็นกระบวนการที่พัฒนาต่อเนื่อง และเกิดขึ้นเป็นรายบุคคล อีกทั้งระดับความรู้ การมีส่วนร่วมและการสนับสนุนของผู้บริหารในโรงเรียนล้วนมีผลต่อการที่ครูผู้สอนนำแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติมาใช้ทั้งสิ้น และยังพบอีกว่า ความแตกต่างในการนำไปใช้ที่เกิดขึ้นระหว่างโรงเรียนในเขตเมืองและเขตชนบทมีผลมาจากองค์ประกอบของสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างกัน

ซู (Zhu, 1992) พบว่า ปัญหาและอุปสรรคในการนำวิธีการสอนภาษาตามแนวการสอนธรรมชาติมาใช้ ได้แก่ การวางแผนการสอนต้องใช้เวลามากเกินไป ครูขาดแบบอย่างและขาดการฝึกอบรม ครูขาดแคลนสื่อและอุปกรณ์ ชั้นเรียนมีขนาดใหญ่เกินไป ครูขาดการสนับสนุนจากผู้บริหารและได้รับการต่อต้านจากครูและผู้บริหารบางส่วน ขาดการสนับสนุนจากผู้ปกครอง และขาดการวิจัยเกี่ยวกับประสิทธิภาพของวิธีการสอนภาษาแบบธรรมชาติ ตลอดจนขาดเงินทุนและอื่นๆ

3. การเปลี่ยนมาเป็นครูที่ใช้แนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ

3.1 การใช้บทบาทขององค์ประกอบทางการศึกษาเป็นกรอบแนวคิดในการประยุกต์ใช้แนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ

นักการศึกษาหลายท่าน ได้อธิบายเกี่ยวกับแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติไว้ว่า แนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติเป็นแว่นสำหรับการมอง และเป็นกรอบแนวคิดในการทำงานที่เน้นถึงความเชื่อที่จะนำไปสู่การปฏิบัติ (Edelsky, Altwerger, and Flores cited in Blanche, 1996)

บลานซ์ (Blanche, 1996) อาจารย์สาขาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยเท็กซัส อดีตครูอนุบาลที่เปลี่ยนมาเป็นครูตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ กล่าวถึงแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติไว้ว่า แนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติจะทำให้เราสะท้อนความเชื่อที่อยู่ภายใต้สิ่งที่เราคิดเกี่ยวกับตนเองและสิ่งที่เราคิดเกี่ยวกับเด็กออกมา และการที่จะกลายเป็นครูตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาตินั้น หมายถึงการที่จะให้คำจำกัดความใหม่แก่บทบาทต่างๆ ในกระบวนการเรียนการสอน ได้แก่ ครู นักเรียน ชุมชน สิ่งแวดล้อม หลักสูตร และการประเมินผล การมองบทบาทเหล่านี้ผ่านมุมมองของแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ

บลานซ์ กล่าวถึงการเปลี่ยนแปลงบทบาทของตนเองมาสู่การเป็นครูตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ โดยผ่านมุมมองตามบทบาทต่างๆ จากประสบการณ์ของตนเองเมื่อเป็นครูผู้สอนในชั้นเรียน ไว้ดังนี้

1. บทบาทครู

บลานซ์ กล่าวว่าสิ่งที่ยากที่สุดในการเปลี่ยนมาเป็นครูตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ คือ การละทิ้งข้อกำหนดจากคู่มือครูจากสำนักพิมพ์ต่าง ๆ และจากโปรแกรมสำเร็จรูป และเรียนรู้ที่จะเชื่อสัญชาตญาณและสติปัญญาของตนเองเกี่ยวกับความสามารถที่จะตัดสินใจว่าจะอะไรเป็นสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับชั้นเรียนของตน

เช่นเดียวกับครูหลายๆคน แม้ว่าจะรู้โดยสัญชาตญาณว่า อะไรคือสิ่งที่ต้องทำเพื่อที่จะอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ของเด็ก แต่ก็ยังยึดติดอยู่กับคู่มือและปล่อยให้คู่มือบอกว่าจะพูดและทำอะไรในชั้นเรียนซึ่งเป็นของตนเอง ครูต้องกลับมาเรียนรู้ใหม่ที่จะเชื่อการตัดสินใจของตนเองในฐานะที่เป็นครูโดยวิชาชีพ ซึ่งจะต้องตัดสินใจอย่างระมัดระวังบนพื้นฐานของการประเมินผล การใช้เหตุผลและความรู้ในศาสตร์เกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษา หลักสูตรและวิธีการสอน สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ ต้องเรียนรู้ที่รับรู้ด้วยความเข้มแข็งมากขึ้น ด้วยการปฏิเสธผู้บริหารที่จะให้ใช้โปรแกรมที่เข้มงวด ที่จะทำให้การตัดสินใจของตนไม่พบกับเป้าหมายของปรัชญาการสอนภาษาแบบธรรมชาติ

กว่า 5 ปีแล้วที่ บลานซ์ ใช้วิธีการเดิมที่ครูเป็นศูนย์กลางน้อยมาก เธอใช้ศูนย์การเรียน กิจกรรมการเรียนแบบร่วมมือ และการอ่านเป็นกลุ่ม แต่ทัศนคติของเธอที่มีต่อความควบคุมชั้นเรียนยังคงเป็นมุมมองแบบเดิม เธอยังคงควบคุมกระบวนการเรียนรู้และวางแผนเหตุการณ์ในแต่ละวันตามลำพังและยังชี้นำเด็กๆในการเลือกกิจกรรมในการเรียนรู้ ครูตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติเชื่อว่า เด็กๆ รู้ว่าตนเองต้องการที่จะทำสิ่งต่างๆ เพื่อที่จะขยายการเรียนรู้ของตน และเมื่อมีโอกาสเขาก็จะเลือกกิจกรรมที่เหมาะสมเอง

การดูแลให้เด็กๆรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง ทำให้เกิดความเสียแบบใหม่ เธอต้องการที่จะทำให้การจัดการในชั้นเรียนเกิดความสมดุลระหว่างบทบาทของครูในฐานะที่เป็นผู้ควบคุมดูแล กับบทบาทในฐานะที่เป็นผู้แนะแนวทาง ผู้สนับสนุน ผู้ให้กำลังใจและผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ ความเชื่อในทฤษฎีใหม่เกี่ยวกับเด็กในฐานะที่เป็นผู้เรียนเริ่มมั่นคง ในขณะที่เธอนั้นน้อยลง มีปฏิสัมพันธ์และให้ความร่วมมือแก่เด็กในสิ่งที่เขาริเริ่มมากขึ้น บทบาทของเธอเริ่มเปลี่ยนมาเป็นผู้ร่วมในการเรียนรู้ มากกว่าเป็นผู้ป้อนความรู้ตามภาพลักษณ์ของครูแบบเก่า เธอเริ่มที่จะฟังเสียงของเด็กๆขณะที่เด็กมีปฏิสัมพันธ์กับเธอและเพื่อนในชั้นอย่างใกล้ชิด

2. บทบาทของเด็ก

เมื่อเดินเข้าไปในห้องเรียนที่ใช้แนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ ทุกคนจะรู้สึกได้ทันทีว่าเป็นสิ่งแวดล้อมแบบร่วมมือ เด็กๆ จะทำงานร่วมกัน สนับสนุนการเรียนรู้ซึ่งกันและกัน ในกระบวนการเรียนรู้ เมื่อมองไปอย่างผิวเผินครั้งแรกครูมักจะรู้สึกยากลำบากในการที่จะตั้งหลักในห้องเรียน เพราะครูต้องหมั่นเวียนไปช่วยแนะแนวทางและช่วยอำนวยความสะดวกให้แก่เด็กที่พยายามจะค้นหาความหมายภายใต้หลักสูตรนั้นด้วยตนเอง ทุกคนจะมีความรู้สึกว่ามีมิตรภาพและการติดต่อซึ่งกันและกัน และความรู้สึกดูแลห่วงใยในสังคมตรงนั้น

ความจริง (Authentic) เป็นสิ่งที่จำเป็นต่อปรัชญาการสอนภาษาแบบธรรมชาติ แคมเบอร์น (Camburn, 1988 cited in Blanche, 1988) เตือนใจเธอเสมอว่า เด็กจะรู้สึกมีส่วนร่วมในการเรียนรู้เมื่อมันเป็นสิ่งที่มีความหมายสำหรับตัวเด็กเพียงอย่างเดียวเท่านั้น เด็กต้องการรู้สึกว่าการกระทำที่เด็กเลือกทำนั้นมีความหมาย ตรงกับความต้องการของเด็ก และใช้ได้ในชีวิตจริง เด็กจะไม่ทำเพื่อเอาใจครู เธอกล่าวว่ามองเพียงผิวเผินห้องเรียนของเธอสะท้อนให้เห็นกิจกรรมที่หลากหลายซึ่งเป็นไปตามปรัชญาของการสอนภาษาแบบธรรมชาติอย่างมั่นคง แต่องค์ประกอบหนึ่งที่ขาดหายไปคือ เด็กๆ ไม่ได้มีโอกาสที่จะตัดสินใจเกี่ยวกับกฎระเบียบของการใช้สื่อและอุปกรณ์ในห้องเรียน ไม่ได้มีโอกาสที่จะสร้างหัวข้อที่จะเรียนในหน่วยการสอน ไม่ได้มีโอกาสที่จะให้คำแนะนำสำหรับการประเมินผลงานของตนเอง ไม่ได้มีโอกาสที่จะตัดสินใจว่าศูนย์การเรียนรู้ใดที่เด็กต้องการจะเข้าไปเรียน อย่างไรก็ตามเธอได้ตระหนักว่า เธอใช้การสื่อสารกับผู้ปกครองในฐานะที่เป็นกลไกการป้องกันตนเอง ไม่ใช่ในฐานะที่เป็นเครื่องมือของการเรียนรู้ การที่เธอเสนอแนะผู้ปกครองก็เพื่อให้เป็นส่วนหนึ่งที่มีคุณค่าของชุมชนในการเรียนรู้ของเด็ก เธอรู้สึกว่าถ้าพ่อแม่รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นต่อไปในห้องเรียน พ่อแม่จะต้องพอใจและปล่อยให้ครูทำงานต่อไปตามลำพัง นโยบายห้องเรียนแบบเปิดของเธอหมายถึงการเข้ามาในฐานะที่เป็นผู้ตรวจสอบและสังเกตว่ามีอะไรเกิดขึ้นบ้าง การมีส่วนร่วมของพ่อแม่ในการเรียนรู้ของเด็กเป็นการสอดแทรกขณะที่เด็กและครูกำลังมีความสัมพันธ์กันอย่างดี

เธอกล่าวว่า โชคดีที่แนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติได้รับการยืนยันจากทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม ครูจะช่วยเด็กวางแผนหัวข้อที่จะเรียนได้อย่างไรถ้าครูไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับประสบการณ์ชีวิตที่มีค่าของเด็ก ครูจะช่วยเหลือสนับสนุนในการเรียนรู้ภาษาของเด็กได้อย่างไรถ้าครูไม่มีความรู้ที่ ตัวหนังสือชนิดใด สิ่งแวดล้อมทางภาษาแบบใดที่เด็กใช้ที่บ้านและในชุมชน ในบางกรณีเธอก็ไม่รู้แม้แต่ว่าภาษาแบบใดที่เด็กพูดที่บ้าน ดังนั้นครูจะสอนเด็กบนพื้นฐานเหล่านี้ได้อย่างไร ครูจะพัฒนาหลักสูตรที่น่าสนใจซึ่งจะกระตุ้นและช่วยขยายความรู้ให้กับเด็กได้อย่างไร ในเมื่อครูมีความรู้เพียงเล็กน้อยเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นภายนอกโรงเรียน

บทบาทของชุมชนที่อยู่นอกห้องเรียนค่อยๆเปลี่ยนแปลงไปจากการเป็นคู่ปรับ ไปสู่การเป็นแหล่งข้อมูล เธอเริ่มเข้าใจความสัมพันธ์ที่แยกเป็นส่วนๆระหว่างการเรียนรู้ภาษาและชุมชนที่เด็กอาศัยอยู่ ความเข้าใจนี้สะท้อนออกมาในหลายความหมายคือ การที่เธอเชื่อเชิญชุมชนให้เข้ามามีส่วนร่วมในโรงเรียน, การที่เธอเข้าไปมีส่วนร่วมในชุมชน และการใช้แหล่งข้อมูลในชุมชนให้เป็นประโยชน์ต่อการทำงานของเธอ การเขียนเพื่อสื่อสารกับพ่อแม่เริ่มมีมากกว่าเดิม ผู้ใหญ่ที่เข้ามาในห้องเรียนจะมีปฏิสัมพันธ์กับเด็กหลายๆทาง เช่น อ่านหนังสือให้เด็กฟัง, ช่วยเหลือทำโครงการต่างให้สมบูรณ์ขึ้น, แจกอาหารว่าง และอื่นๆ

เธอกล่าวว่า ในขณะที่ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วม เราก็รู้จักชุมชนด้วยเช่นกัน ความสัมพันธ์ที่พัฒนาขึ้นอธิบายได้ว่าเป็นการให้การศึกษอบรมเลี้ยงดู(Nurturing) ในขณะที่จำนวนสมาชิกในชุมชนของเด็กที่เข้ามาในห้องเรียนเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ สิ่งเหล่านี้ก็เริ่มกลายเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญในประสบการณ์ทางการศึกษาของเด็ก ๆ เด็กจะรู้สึกเบิกบานในขณะที่เป็นผู้เรียน ห้องเรียนกลับกลายเป็นห้องเรียนที่มีความเป็นธรรมชาติสำหรับการเรียนรู้ และสะท้อนวัตถุประสงค์หลักของปรัชญาการสอนภาษาแบบธรรมชาติมากขึ้นกว่าเดิม

3. บทบาทของสิ่งแวดล้อม

บลานซ์ กล่าวว่า แนวทางการจัดห้องเรียนสะท้อนให้เห็นถึงปรัชญาของครูที่มีต่อการเรียนรู้ และสะท้อนมุมมองของเด็กที่มีต่อตนเองในฐานะผู้เรียนด้วย การพัฒนาระบบการจัดการในห้องเรียน ในสิ่งที่มีปฏิสัมพันธ์กับเด็ก และการทำงานอย่างเป็นอิสระโดยปราศจากคำแนะนำของครู ต้องการทักษะการจัดการของครูเป็นอย่างมาก เป้าหมายของห้องเรียนที่ใช้แนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติคือ ความเป็นอิสระซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของผู้เรียน ความเป็นอิสระนี้ เกิดจากการจัดสิ่งแวดล้อมในห้องเรียน เพื่อให้เด็กเข้าใจ ยอมรับ และมีความรับผิดชอบต่อการจัดการในห้องเรียนของตน ห้องเรียนตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ จะจัดเพื่อให้เด็กได้ทำงานทั้งแบบร่วมมือกันและทำงานด้วยตนเองในสถานการณ์ที่สะดวกสบาย โดยมีครูช่วยเหลือเพียงเล็กน้อย เท่าที่จะเป็นไปได้

จากการสะท้อนภาพในห้องเรียนของเธอ บลานซ์พบว่า เธอได้นำคำแนะนำมากมายมาใช้ในห้องเรียน เธออ่านสิ่งที่จำเป็นต่อการนำปรัชญาการสอนภาษาแบบธรรมชาติและนำมาใช้ทุกอย่าง โต๊ะเรียนในห้องของเธอมักจะจัดเป็นกลุ่มเพื่อให้เด็กๆทำงานร่วมกันง่ายขึ้นกว่าเดิมกับเพื่อนๆหรือในกลุ่มเล็ก ๆ โต๊ะครูจะเป็นโต๊ะที่อยู่ตรงกลางหรือเคลื่อนย้ายไปได้ง่าย ๆ เพื่อสนับสนุนบรรยากาศที่ยืดหยุ่นเป็นศูนย์กลางที่มากกว่าเดิม เธอจัดพื้นที่สำหรับกลุ่มใหญ่ที่นักเรียนทุกคนในห้องเรียนจะมาดูการสาธิตของครูหรือแลกเปลี่ยนประสบการณ์กัน ห้องเรียนจะมีมุมต่างๆมากมาย เช่น มุมเขียนและมุมอ่านหนังสือที่อบอุ่น มุมเครื่องเล่นสัมผัส มุมบลิ๊อค

มุมมองปะ มุมภาพตัดต่อ มุมน้ำ-ทราย และพื้นที่สำหรับมุมบทบาทสมมติ นอกจากนี้ยังมีสิ่งที่เธอเปลี่ยนไปซึ่งสัมพันธ์กับความเข้าใจในการเรียนรู้ภาษาของเธอที่ขยายขึ้น นั่นคือ ป้ายนิเทศ

ในขณะที่เธอดูคล้ายกับว่ามี ความเชื่อตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติมากขึ้น แต่มีสิ่งที่น่าสนใจคือ จำนวนข้อความ(Print) ที่เด็กสร้างขึ้นที่ปรากฏในห้องและรอบๆห้อง นี้ อาจไม่ใช่สิ่งที่บอกถึงความผิดปกติเว้นเสียแต่จะรู้ว่า เธอเป็นหนึ่งในครูที่ใช้เวลาไปในการเตรียมป้ายนิเทศ และการตกแต่งผนังที่ครูทำอย่างสวยงามที่สุด หรือจากการใช้สื่อและอุปกรณ์ที่ผลิตเพื่อการค้าและนั่นเป็นสิ่งที่แคทซ์(Katz)นักการศึกษาปฐมวัยที่มีชื่อเสียงของอเมริกาอธิบายว่า เหมือนกับการตกแต่งดิสเนย์เวิร์ล

เธอยังจำบรรยากาศที่น่าทึ่งที่สุดท้ายของการเปลี่ยนป้ายนิเทศเมื่อสิ้นสุดในแต่ละเดือนที่สะท้อนถึงหน่วยที่กำลังจะเรียน ในฐานะที่เป็นครูตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติเธอรู้ว่าพื้นที่ตรงนี้ที่เธอจำเป็นต้องละทิ้งการควบคุม โดยการให้เด็ก ๆ เข้ามาแสดงความเป็นเจ้าของในสิ่งแวดล้อม ผลงานของเด็กๆเป็นสิ่งที่มีความหมาย และทำให้ห้องเรียนนี้เป็นห้องเรียนที่ยึดเด็กเป็นศูนย์กลาง

ระยะหัวเลี้ยวหัวต่อตรงนี้ไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ เหมือนกับที่พูด เธอไม่เคยลืมเดือนกันยายนแรก เมื่อเด็กเข้ามาในห้องซึ่งไม่มีสิ่งที่ครูแต่ง การแลกเปลี่ยนระหว่างการควบคุมสิ่งแวดล้อมและการสร้างความรับผิดชอบให้กับเด็กต่อสิ่งแวดล้อมเป็นก้าวใหญ่ในการสอนของเธอ สิ่งที่เธอพบคือ เด็กๆเอาใจใส่และเห็นคุณค่าของสิ่งแวดล้อมใหม่เพราะมันสะท้อนให้เห็นการเรียนรู้ของเด็กและเป็นสิ่งที่มีความหมายกับเด็ก การติดป้ายประกาศกลายเป็นกิจกรรมการร่วมมือที่สำคัญสำหรับเด็กๆ ป้ายประกาศและโปสเตอร์ทุกชนิดถูกประดับอยู่ในห้อง ความพยายามในการวาดรูป การเขียนและการลอกสิ่งต่าง ๆ ของเด็กๆ ปรากฏอยู่บนผนัง ผลก็คือ มิงานที่เต็มไปด้วยการเขียนซึ่งทำอย่างละเอียดรอบคอบมากมาย และมีบรรยากาศที่เต็มไปด้วยสิ่งแวดล้อมทางภาษามากกว่าที่ครูทำเองแต่เพียงลำพังเสียอีก บทบาทของสิ่งแวดล้อมเปลี่ยนแปลงจากการที่ครูเป็นเจ้าของมาสู่การสนับสนุนให้เด็กๆมีความรู้สึกเป็นเจ้าของ

4. บทบาทของหลักสูตร

บลานซ์ กล่าวว่า การเปลี่ยนแปลงอันยิ่งใหญ่ของเธอไปสู่การใช้ปรัชญาการสอนภาษาแบบธรรมชาติอาจมาจากการวางแผนหลักสูตรและพัฒนาการ เธอใช้หน่วยการเรียนรู้ (Thematic Units) ในความหมายของการบูรณาการภาษาให้เข้ากับทุกวิชา ความแตกต่างที่สำคัญคือ การที่ครูจำกัดขอบเขตของเนื้อหาที่เรียนเพียงคนเดียวในขณะนี้ กลับกลายเป็นการตัดสินใจร่วมกันเกี่ยวกับสิ่งที่เรียนซึ่งมาจากเด็ก เด็กๆจะระดมความคิด สร้างแผนภูมิ (Web)ความรู้ที่ตนเองเสนอมา และพัฒนาคำถามสำหรับการสำรวจ การทำแบบฝึกซ้ำๆ (Ditto sheet) ไม่มีให้เห็นอีก

ต่อไปในห้องเรียนของเธอ เพราะเด็กจะเกี่ยวข้องกับการสาธิตการใช้ภาษาจริงๆ และเข้าไปอยู่ในกระบวนการอ่านและเขียนของตัวเอง

การคิดกิจกรรมใหม่ๆของเด็กจะไม่ขึ้นอยู่กับครูอีกต่อไปในห้องเรียนของเธอ เด็กและครูจะสนับสนุนและร่วมมือกันในวงกว้างเช่น มีการใช้ภาษาพูดและภาษาเขียนหลายรูปแบบและหลากหลายหน้าที่ มันคือสิ่งแวดล้อมทางภาษาที่มุ่งเน้นการแก้ปัญหา และการสืบสอบ อาจจะมีการทำผิดพลาด แต่สิ่งที่ผิดพลาดนั้นมีคุณค่าในฐานะที่เป็นการแสดงถึงความมุงอกงามและความคิดสร้างสรรค์ บลานซ์กล่าวว่าไม่มีวิธีการที่ถูกต้องเพียงวิธีเดียว

ในการศึกษาทางเลือกของรูปแบบต่างๆ บลานซ์ตระหนักว่า การเรียนรู้เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นอีกครั้ง ซึ่งไม่สามารถจะแยกเป็นส่วนๆหรือแบ่งเป็นส่วนเล็กๆหรือส่วนย่อยได้ ดังนั้นเธอจึงหยุดวิธีการสอนที่แยกส่วนย่อยไปหาส่วนใหญ่ และเสนอข้อมูลที่แยกเนื้อหาแทน เธอมุ่งไปที่ความหมาย และการสนับสนุนเด็กด้วยวิธีการที่จะทำให้เกิดความเข้าใจอย่างลึกซึ้งซึ่งเกี่ยวกับประสบการณ์และสิ่งแวดล้อมของเด็ก

เรจี้ (Regie cited in Blanche, 1996) เขียนไว้ในหนังสือ "Invitation" ว่า เรื่องที่เกี่ยวข้องกับการสร้างสิ่งแวดล้อมในการเรียนรู้ที่มีจุดมุ่งหมาย เป็นเรื่องจริง และตั้งอยู่บนพื้นฐานความต้องการที่อยากจะรู้ของครูและเด็ก บลานซ์ กล่าวว่า เธอต้องการให้เด็กแต่ละคนสร้างประสบการณ์ส่วนตัวของตัวเอง ด้วยวิธีการที่จะช่วยให้สร้างความคิดรวบยอดที่กว้างขวางและและกลวิธีต่างๆสำหรับการเรียนรู้ เธอเรียนรู้ที่จะรักษากระบวนการให้ดีเท่ากับผลงานที่ได้ บลานซ์ กล่าวว่า หลักสูตรจะต้องสนับสนุนให้เกิดความร่วมมือ ความกล้าเสี่ยง ความรับผิดชอบ และการให้ผลย้อนกลับ บทบาทของหลักสูตรต้องเปลี่ยนจากสิ่งที่เป็นการควบคุมการเรียนรู้ไปสู่สิ่งที่เชิญชวนให้เด็กมาเรียนรู้

5. บทบาทของการประเมินผล

บลานซ์ กล่าวว่า ในขณะที่ความเข้าใจในเรื่องการสอนภาษาแบบธรรมชาติของเธอเพิ่มมากขึ้น เธอค้นพบสิ่งจะพูดออกมา นั่นคือการทดสอบ เธอกล่าวว่าเธอไม่เริ่มเตรียมตัวสำหรับการขัดแย้งภายในที่เธอเผชิญหน้าอยู่ เมื่อเธอตระหนักว่า การที่ครูตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ ไม่สามารถที่จะเชื่อมั่นอยู่กับผลของการใช้แบบทดสอบมาตรฐาน เพื่อที่จะประเมินผลเด็กได้อย่างเดียว การทดสอบผลสัมฤทธิ์ไม่พอดีกับกรอบแนวคิดของปรัชญาการสอนภาษาแบบธรรมชาติ

แบบทดสอบมุ่งเน้นการแยกทักษะเดี่ยวๆ และใช้เนื้อหาที่ไม่ต่อเนื่องกันและมักจะหลีกเลี่ยงการให้ความหมายในการทดสอบเด็กที่ไม่กระจำจัดเจน แบบทดสอบจะไม่ได้ทดสอบการใช้ภาษาที่มีประสิทธิภาพ เพราะพวกเขาก้าวไกลมากสู่บรรยากาศการเรียนรู้ที่เป็นธรรมชาติของเด็กๆ เธอรู้สึกว่าการเด็กมักจะแยกความหมายของการตัดสินใจจากครูในฐานะที่ฉันเป็นครู และ

ให้ความน่าเชื่อถือกับเครื่องมือที่วัดความเจริญเติบโตและพัฒนาการของเด็ก เธอต้องพัฒนาเทคนิคการประเมินผลที่หลากหลาย

บลานซ์ กล่าวว่า เธอยังคงเชื่อในความรับผิดชอบเท่าๆกันกับการให้ความหมายของความรับผิดชอบที่จะสะท้อนความรู้ในวิธีการที่เด็กเรียนรู้ เธอพบวิธีที่ดีกว่าที่จะสอนภาษาให้กับเด็ก และเธอรู้อย่างดีว่ามีวิธีที่ดีกว่าที่จะประเมินผลในฐานะที่เป็นครูตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติด้วย เธอรู้อย่างดีว่าเธอได้เรียนรู้มากมายเกี่ยวกับเด็กๆ โดยใช้วิธีการสังเกตอย่างระมัดระวังมากกว่าการทดสอบเด็กอย่างเป็นทางการ

เธอเปลี่ยนแปลงตัวเองไปสู่การเป็นผู้สังเกตเด็ก โดยสังเกตในระหว่างที่เด็กเรียนเป็นกลุ่ม ระหว่างการอ่านอย่างอิสระ ระหว่างอยู่ในกลุ่มใหญ่ และขณะที่เด็กทำงานเพียงลำพังหรือในกลุ่มเล็กๆ เธอแอบฟังการอ่าน ดูการเขียนและสังเกตทักษะที่ใช้ในวิชาคณิตศาสตร์ และใช้บันทึกเหล่านี้ในการวางแผนจัดการสอนที่เหมาะสม

การประเมินผลเป็นส่วนหนึ่งที่บูรณาการกับหลักสูตรในห้องเรียน โดยเด็กและครูได้พัฒนาแฟ้มสะสมผลงาน เพื่อให้เด็กได้กลับมาดูผลงานที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาต่างๆกัน และประเมินผลพัฒนาการของเด็กในด้านภาษา แฟ้มสะสมผลงานเหล่านี้ใช้เพื่อให้ข้อมูลแก่พ่อแม่ ผู้บริหาร และครูคนอื่นๆ รวมทั้งคนที่สนใจในโปรแกรมหรือการเจริญเติบโตและผลสัมฤทธิ์ของเด็กเป็นรายบุคคล คะแนนที่ได้จากการประเมินผลแบบเป็นทางการจะถูกรวมเข้าไว้ในพวกใดพวกหนึ่ง และกลายเป็นส่วนหนึ่งของภาพรวมภายในองค์ประกอบอื่นๆของการประเมินผล

ในฐานะที่เป็นครูตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ เธอพยายามที่จะยึดมั่นการประเมินที่เป็นธรรมชาติ การประเมินเพื่อผลทางบวก และการยืนยันสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น เธอพยายามที่จะรักษาภาพลักษณ์ของการประเมินให้มีลักษณะเหมือนกับการประเมิน ที่อยู่ที่บ้านได้ในหัวใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อถูกล่อให้กลับไปสู่การใช้วิธีการประเมินที่ใช้เวลาเพียงเล็กน้อยเพื่อใช้แบบทดสอบเดิมค้ำลงในช่องว่างซึ่งเป็นวิธีการแบบเดิม การที่เธอระลึกอยู่เสมอถึงวิธีการที่พ่อแม่เก็บข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนรู้ของเด็กตั้งแต่เกิดเป็นสิ่งที่มีประโยชน์สำหรับเธอมาก

พ่อแม่มักจะฉลองก้าวแรกที่เด็กเดิน ด้วยการเก็บบันทึกไว้ในสมุดเล่มพิเศษ หรือเขียนคำแรกที่ลูกพูด หรือแปะกระดาษที่แสดงว่าเด็กพยายามเขียนครั้งแรกลงในสมุดบันทึกการทำสัญลักษณ์พัฒนาการที่เกิดขึ้นประจำเหล่านี้เป็นทั้งการคาดหวังและการฉลอง บลานซ์ กล่าวว่านี่คือลักษณะหนึ่งของการบรรยายที่เป็นการวัดผลที่แท้จริง ซึ่งจะสนับสนุนการเรียนรู้ของเด็ก และนี่คือ การวัดผล และการประเมินผลอีกรูปแบบหนึ่ง ที่เธอต้องการทำกับเด็ก

บลานซ์ กล่าวว่า สำหรับเธอ ภาพที่สะท้อนแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติผ่านทางบทบาทของการประเมินผลคือ การประเมินผลที่เปลี่ยนจากสิ่งที่เป็นการรายงานสิ่งที่ยังขาดอยู่ของเด็กๆ ไปสู่สิ่งที่เป็นการแลกเปลี่ยนความรับผิดชอบระหว่างเด็กกับครู และครอบครัว เพื่อ

ค้นหาข้อมูลที่เป็นภาพรวมของแต่ละบุคคลที่เกี่ยวกับข้อดีของเด็กๆ และความเข้าใจความคิดรวบยอดของเด็ก และสิ่งแวดล้อมของเด็กเอง

เบรนดา (Brenda cited in Blanche, 1996) กล่าวถึง การวัดผลด้วยวิธีนี้ว่า เป็นการกำหนดขอบเขตมาตรฐานของการวัดผลทางด้านภาษาที่ดี เป็นสิ่งที่เที่ยงตรงและรู้สึกได้ ทั้งกระบวนการและผลลัพธ์จะนำเด็กไปสู่บรรยากาศ และผลประโยชน์ในการอ่านและการเขียนที่ยิ่งใหญ่

6. มุมมองด้านอื่นๆ

บลานซ์ กล่าวว่า การให้คำจำกัดความเกี่ยวกับหลักของแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ กูดแมน (Goodman) เขียนว่า การสอนภาษาแบบธรรมชาติคือความพยายามที่จะกลับไปสู่สิ่งที่เป็นพื้นฐานในการรับรู้ที่แท้จริงของโลก เพื่อที่จะละทิ้งการสอนสะกดตัวผสมคำ (basal) แบบฝึกหัด (Work sheet) และแบบทดสอบ และเชื่อเชิญให้เด็กเรียนรู้การอ่านและการเขียน โดยการอ่านและการเขียนที่แท้จริง คำแนะนำเหล่านี้ทำให้เธอเข้าใจมากขึ้น และคำตอบของคำถามนี้ก็คือ ทำไมต้องเป็นแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ

บลานซ์ กล่าวว่า ครูตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติจะช่วยให้การเรียนรู้เกิดขึ้นโดยการสร้างเงื่อนไขที่สร้างสรรค์ในชั้นเรียนซึ่งเด็กจะมุ่งความสนใจไปที่หัวข้อจริงๆ คำถามที่ถามจริงๆ และแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจริงๆ เด็กในห้องเรียนตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติจะมีความรู้สึกเป็นเจ้าของการเรียนรู้ของตัวเองเพราะเป็นคนตัดสินใจให้เกิดขึ้น เสียงทุกเสียงที่เด็กได้ยินจะมีแต่ความเคารพยอมรับ และเชื่อมั่น และเด็กจะได้รับการสอนโดยภาพรวมในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาด้านการพูด การฟัง การอ่านและการเขียนที่แท้จริง และทักษะพื้นฐานที่เด็กต้องการเรียนรู้ตลอดชีวิต เช่น ทักษะการคิด ทักษะการเปลี่ยนคำ และทักษะในการให้ความหมาย

ในขณะที่ฝึกเป็นครูตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ บลานซ์ กล่าวว่า เธอกลับพบความสนุกในการค้นหา และการสร้างสรรค์บทบาทของตัวเอง ในฐานะของนักการศึกษา ไม่ใช่เป็นในฐานะที่เป็นเครื่องมือของการทดสอบ เครื่องมือของแบบเรียน และเครื่องมือของผู้บริหารอีกต่อไป เธอกลับมาพบกับประสบการณ์ที่ก่อให้เกิดความรู้สึกที่ไม่คาดฝัน และรู้สึกถึงความปิติในการค้นพบว่า เด็กและครูมีน้ำใจเป็นหนึ่งเดียวซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของการเจริญงอกงาม ซึ่งจะเกิดขึ้นในบรรยากาศที่ใช้ปรัชญา การสอนภาษาแบบธรรมชาติในการเรียนรู้เท่านั้น

3.2 การใช้เงื่อนไขการเรียนรู้ทางภาษาเป็นกรอบแนวคิดในการประยุกต์ใช้แนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ

เงื่อนไขการเรียนรู้ของแคมเบอร์น ที่ บลานซ์ ใช้เป็นกรอบแนวคิดในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทางภาษาที่มีประสิทธิภาพสำหรับเด็ก และวิธีการที่บลานซ์ มองเงื่อนไขเหล่านี้ไปในการประยุกต์ใช้แนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ คือ

1. การอยู่ในสิ่งแวดล้อมทางภาษา (Immersion)

ตั้งแต่วัยแรกเกิด เด็กจะแวดล้อมไปด้วยไปด้วยภาษาที่เด็กจะต้องเรียนรู้ ในห้องเรียนตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ ผู้เรียนจะต้องถูกแวดล้อมไปด้วยภาษาทุกรูปแบบ เช่น หนังสือที่ผลิตเพื่อการค้า วัสดุอุปกรณ์การเขียน ป้ายประกาศ แผนภูมิ รูปภาพ เพลง บทกวี พวกเด็ก ๆ จะต้องได้พบเห็นการใช้ภาษาตามรูปแบบของมันและต้องมีโอกาสที่จะฝึกใช้ภาษานั้นในห้องเรียน

2. การได้เห็นแบบอย่าง (Demonstrations)

ตามเงื่อนไขของการถูกแวดล้อมไปด้วยภาษา เด็กต้องการที่จะเห็นการสาธิตการใช้ภาษาด้วยจุดมุ่งหมายหรือหน้าที่หลายๆแบบ และในความหมายที่หลากหลายด้วย เช่น การเห็นวิธีการอ่าน วิธีการเขียน วิธีการพูด และวิธีการฟัง ซึ่งจะดำเนินควบคู่กันไป ในห้องเรียนของครูที่ใช้แนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ เด็กและผู้ใหญ่จะเข้าร่วมในการสนทนาและการทำกิจกรรมที่มีความหมายในสถานการณ์จริง (Authentic) ครูจะเป็นผู้สาธิตกิจกรรมการใช้ภาษาที่หลากหลายตลอดทั้งวัน เช่น การเขียนโน้ต การเขียนรายการต่างๆ การทำแผนภูมิ การอภิปรายเกี่ยวกับเนื้อหาต่างๆ การสาธิตกลวิธีการอ่าน และการร้องเพลง

3. การได้ลงมือทำกิจกรรม (Engagement)

ตามที่แคมเบอร์น กล่าวว่า เด็กเรียนรู้จากการสาธิตเมื่อได้เข้าร่วมในกิจกรรมเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ถ้าวิธีการสาธิตมีความหมายเฉพาะสำหรับบุคคล และเด็กรู้สึกว่าเป็นความสำเร็จ การสนับสนุนนั้นก็บรรลุผล จากการเป็น ผู้สังเกตเด็ก ครูตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ จะต้องสามารถวางแผนการสาธิตที่มีความหมายสำหรับเด็ก และสนับสนุนให้เด็กได้เข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ ด้วยความอบอุ่น ห่วงใยดูแล และไม่มีการยัดเยียดที่ตัดสินเด็ก

4. ความคาดหวังที่ไม่สูงเกินไปจนเด็กไม่กล้าลงมือทำเพราะกลัว (Expectation)

ความคาดหวังว่า เด็กต้องพูดเป็นสิ่งทีพ่อแม่ทุกคนคิด การให้การตอบสนองทางบวกต่อความพยายามของเด็กเพียงเล็กน้อยที่จะอธิบายหรือแสดงอะไรออกมาเป็นคำพูด จะช่วยสนับสนุนการเรียนรู้ภาษาของเด็ก ความคาดหวังที่ว่า เด็กจะตอบสนองและมีความสามารถทางภาษาเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ เป็นสิ่งที่ครูต้องมีอย่างมาก ในห้องเรียนที่ใช้แนวการสอนภาษาแบบ

ธรรมชาติ เด็กๆทุกคนจะพัฒนาตนเองไปสู่การเป็นนักอ่านและนักเขียน เด็กต้องได้รับโอกาสเพื่อฝึกฝนทักษะเหล่านั้นทุกๆวันในบรรยากาศที่ปราศจากความเสียง

5. การมีโอกาสรับผิดชอบต่อการกระทำที่ตนเลือก (Responsibility)

เด็กๆจะต้องรับผิดชอบต่อการตัดสินใจว่าจะเข้าร่วมกิจกรรมใด ที่จะช่วยขยายพัฒนาการทางภาษาของตน ในห้องเรียนตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ เด็กจะต้องได้มีโอกาสในการเลือกกิจกรรมทางภาษาที่จะช่วยขยายพัฒนาการของตนเองในฐานะที่เป็นผู้เรียน เด็กๆ จะต้องได้รับการเสนอการสาธิตหลายๆ รูปแบบ เพื่อที่จะไปให้ถึงเป้าหมายและต้องรู้สึกอิสระที่จะเลือกวิธีการที่ดีที่สุดที่จะไปให้ถึงความต้องการที่จะพัฒนาตนเองต่อไป

6. การยอมรับผลงานที่ไม่สมบูรณ์แต่แสดงให้เห็นถึงแนวโน้มที่จะพัฒนาไปสู่ความสมบูรณ์แบบ (Approximation)

เด็กจะได้รับการชื่นชม เมื่อสามารถทำได้ใกล้เคียงกับความสามารถที่แท้จริง เพราะการที่เด็กได้รับการชื่นชมเหล่านี้ เหมือนกับเป็นการประกาศความเจริญเติบโต และพัฒนาการของตัวเอง ในห้องเรียนตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ เด็กต้องรู้สึกอิสระที่จะเสี่ยงทำสิ่งต่างๆ และต้องได้รับการสนับสนุนให้ทดลองอ่านและเขียน โดยปราศจากความกลัว การลงโทษ ครูตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติจะสนับสนุนและฉลองกับการทำสิ่งทีใกล้เคียงกับความสามารถที่แท้จริงของเด็ก

7. การใช้ภาษาอย่างมีความมุ่งหมายจริง (Use)

หลายปีมาแล้ว เพียเจท์ ดิวอี้ ไวโกตสกี และนักการศึกษาคนอื่นๆ สอนไว้ว่า เด็กเรียนรู้ด้วยการลงมือกระทำ การอ่าน การเขียน การพูด และการฟัง ห้องเรียนตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติจะให้โอกาส และเวลาแก่ผู้เรียนในการเข้าร่วมทำกิจกรรมที่สนับสนุนการเรียนรู้ภาษาในแนวทางที่มีความหมาย ใช้งานได้จริง เป็นสิ่งทีจริง และเป็นวิธีการที่เป็นธรรมชาติจริงๆ

8. การตอบสนองเด็ก (Response)

พ่อแม่ให้ผลย้อนกลับแก่เด็กอย่างสม่ำเสมอด้วยการสนทนา ไม่ว่าจะเป็นการตอบคำถาม การตอบสนองการร้องขออื่นๆ ของเด็ก การอธิบายสิ่งที่น่าสนใจให้เด็กได้ฟังอย่างมากมาย หรือการเดาคำตอบในการเล่นเกม จากความรู้ตรงนี้ เด็กต้องได้รับผลย้อนกลับจากสิ่งที่เด็กสร้างความหมายขึ้นมา ในห้องเรียนตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ เด็กจะได้รับผลย้อนกลับเกี่ยวกับการเรียนรู้ โดยผ่านทางกรแลกเปลี่ยนกับเพื่อน และครู ด้วยวิธีการและการปฏิบัติที่เหมาะสม การกระทำดังนี้จะทำให้เด็กได้มีโอกาสที่จะอธิบายวิธีการและสิ่งที่เด็กเรียนรู้

งานวิจัยของแคมเบอร์น ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจ"ภาพรวม" ของการสาธิตในการสอนภาษา ที่เด็กต้องได้รับซึ่งเป็นที่มีความสำคัญมาก เด็กต้องการเห็นตัวอย่าง และวิธีการใช้ภาษา และการสร้างภาษา การนำเสนอการสาธิตที่แยกเป็นส่วนๆ จากกันอย่างโดดเดี่ยว เด็กจะไม่พบว่าระบบภาษาเกี่ยวกับความหมายอย่างไร เช่น ผู้เรียนได้รับการสาธิตระบบที่แสดงความหมายของเสียงที่เขียนเป็นตัวอักษร ในสภาพที่แยกเป็นส่วนๆ จากวากยสัมพันธ์ และความหมายในภาษารูปแบบของวิธีการที่ทั้งสองเชื่อมโยงกันเพื่อสร้างความหมายขาดหายไปเด็กจะถูกทิ้งให้หารูปแบบเพื่อเชื่อมโยงแต่ละระบบไปสู่การอ่านและการเขียนด้วยตนเอง และเกิดความสับสนขณะที่เรียนรู้

3.3 ความเข้าใจผิดเกี่ยวกับแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ

นิวแมน และ เชิร์ช (Newman and Church, 1990) กล่าวถึง ความเข้าใจผิดเกี่ยวกับแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ ซึ่งทำให้เกิดความสับสนและความกังวลทั้งระหว่างนักวิชาการและคนทั่วไป ดังนี้

1. ผิด : การให้คำแนะนำเพียงเล็กน้อยเกี่ยวกับแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติสามารถทำให้ครูคนอื่นๆ กลายเป็นครูตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติได้
- ถูก : สิ่งที่เป็นความยากลำบากของการที่จะเป็นครูตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ คือ การที่ครูจะต้องระลึกอยู่เสมอถึงความเชื่อที่เป็นพื้นฐานของการตัดสินใจเกี่ยวกับการสอน ปัญหาเกี่ยวกับคำแนะนำก็คือ ปัญหาที่ทำให้คนเชื่อเกี่ยวกับแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติว่า แนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติประกอบไปด้วย เครื่องไม้เครื่องมือและอุปกรณ์การสอนเฉพาะอย่าง หรือ การทำกิจกรรมที่มีลักษณะเฉพาะ คำแนะนำเหล่านี้จะทำให้การสอนของครูไม่สามารถสะท้อนความเชื่อเกี่ยวกับแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติได้ นั่นคือ คำแนะนำเหล่านี้จะไม่สามารถสื่อสารเรื่องที่ซับซ้อนของสิ่งที่เกี่ยวกับการสร้างสรรค์ห้องเรียนให้เป็นห้องเรียนที่ยืดหยุ่นเป็นศูนย์กลางได้ถูกต้อง การสอนทุก ๆ อย่าง การตัดสินใจทุก ๆ เรื่อง และการตอบสนองในห้องเรียนทุก ๆ รูปแบบ จะขึ้นอยู่กับความเชื่อเกี่ยวกับการสอน การช่วยให้ครูคนอื่นมาเป็นครูตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ หมายถึง การช่วยให้ทุกคนเข้ามามีส่วนร่วม ในการตรวจสอบความเชื่อด้านการสอนและการฝึกการสอนอย่างจริงจังและดำเนินต่อไปเรื่อยๆ

2. ผิด : ครูต้องการการอบรมเพียงเล็กน้อยเพื่อเปลี่ยนแปลงการสอน

ถูก : ด้วยเหตุว่าแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติเป็นปรัชญามากกว่าวิธีการสอน ครูจึงจำเป็นต้องมีโอกาสที่จะสำรวจทั้งด้านทฤษฎีและการนำไปใช้ในการสอนในห้องเรียน การอบรมในช่วงระยะเวลาสั้นๆ แบบเดิมอาจจะให้แนวคิดแก่ครูเพียงเล็กน้อย แต่การอบรมแบบนี้จะทำให้ครูไม่มีเครื่องมือในการวิเคราะห์ ที่จะชี้ชัดต่อไปว่าจะเอาไปทำอย่างไรต่อไป และเพราะเหตุใด การอบรมประเภทนี้ไม่อาจนำครูไปสู่การตรวจสอบสมมติฐานที่จำเป็นต่อการเปลี่ยนแปลงความเชื่อและการสอน ใครก็ตามที่อยู่ในฐานะผู้นำ(ผู้บริหาร ผู้ศึกษาหลักสูตร เช่นเดียวกับครูที่อยู่ในห้องเรียน) จะต้องระลึกอยู่เสมอถึงความซับซ้อนของกระบวนการและคำนึงถึงความคาดหวังเกี่ยวกับเวลาที่เป็นจริง ผู้นำหลักสูตรจำเป็นต้องกำหนดสถานการณ์การเรียนรู้หลายๆ ประเภทที่แตกต่างกันออกไป ดังนั้นครูทุกคนควรสนับสนุนในการสำรวจการเรียนการสอนในระยะยาว

3. ผิด : การสอนภาษาแบบธรรมชาติเกี่ยวข้องกับความปลอดภัยของการสอนในห้องเรียน ซึ่งเป็นภารกิจปกติของผู้บริหารมากกว่า

ถูก : ด้วยเหตุว่าแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติเป็นเรื่องที่ไม่สามารถให้คำจำกัดความได้ และไม่สามารถมอบอำนาจให้ทำแทนกันได้ หากแต่เป็นระบบความเชื่อที่อยู่ในกระบวนการวัดผลและกระบวนการนำไปใช้ ทุกคนมีส่วนร่วมในการนำปรัชญาการสอนภาษาแบบธรรมชาติที่ว่า ทุกคนต้องกลายมาเป็นผู้เรียน ผู้บริหารพึงระลึกไว้ว่าการเปลี่ยนแปลงปรัชญาใดปรัชญาหนึ่งก็ตามจะต้องเกี่ยวข้องกับกระบวนการเรียนรู้ด้วยเช่นกัน นั่นคือการที่ครูพยายามสร้างความรู้ขึ้นมาสำหรับเด็กในห้องเรียน นักเรียนและครูก็เช่นเดียวกันต้องการความช่วยเหลือที่จะชี้ให้เห็นความเข้มแข็งและช่วยสร้างมันขึ้นมา ครูจะต้องรู้สึกปลอดภัยที่จะเสี่ยงต่อการเปลี่ยนแปลงและในการนำมาใช้นั้นหมายความว่า ต้องมีการจัดสิ่งแวดล้อมต่างๆ ขึ้นมาสนับสนุน เป็นการไม่เพียงพอที่จะบอกกับคนอื่น ๆ ว่า ครูจะทำอะไร แต่ทุกคนจะต้องทำงานร่วมกัน เพื่อที่จะ ระบุปัญหาเฉพาะเกี่ยวกับหลักสูตร ต้องมีการพูดถึงวิธีการสอนหลายๆ วิธีและสำรวจวิธีการสอนที่จะนำไปใช้ได้ ต้องมีการสะท้อนสิ่งที่เกิดขึ้นจากการร่วมมือกัน และสะท้อนการเรียนรู้ที่เน้นไปที่สิ่งแวดล้อม สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นไม่ได้เลยหากผู้บริหารยังทำงานโดยยึดปรัชญาเดิมเพราะอยากทราบว่สิ่งที่ครูนำไปใช้เป็นอย่างไร การตรวจสอบความเชื่อของผู้บริหารเกี่ยวกับการเรียนรู้และการสอน กับความเชื่อเกี่ยว

กับพัฒนาการของครูเป็นเรื่องที่จำเป็นมากในการเปลี่ยนมาใช้แนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ

4. งานวิจัยเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการสอนของครู

ครู คือ ประตู่ไปสู่การเปลี่ยนแปลงทางการศึกษา (Cuban, 1986 cited in Button, 1992) แต่งานวิจัยที่สนับสนุนว่าครูจะเลือกปฏิบัติวิธีใดเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงสิ่งใหม่ และงานวิจัยที่กล่าวถึงโปรแกรมการอบรมที่มีประสิทธิภาพที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางการศึกษามีน้อยมาก เหมือนกับว่าเป็นสิ่งมหัศจรรย์ถ้าจะมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น (Button, 1992)

คาร์เนย์ (Carnine, 1988 cited in Button, 1992) กล่าวว่า การเปลี่ยนแปลงที่จริงจังจะต้องใช้เวลา 2 ปีจึงจะนำไปใช้ได้ แล้วใช้เวลาอีก 2-4 ปีหลังจากนั้นเพื่อที่จะปฏิบัติจนได้เป็นแนวทางของตนเอง การแนะนำนวัตกรรมใหม่อย่างเร่งรีบมักให้ผลในทางตรงกันข้ามซึ่งเป็นสาเหตุของปัญหาที่ต้องใช้เวลา 4-6 ปี ตลอดกระบวนการ

จากงานวิจัยเพื่อพัฒนาและใช้รูปแบบที่จะปรับปรุงการสอนอ่านั้น พบว่า ครูที่เข้ารับการอบรมต้องใช้เวลาและความพยายามมาก (Hao, 1988 ; Johnson & Roehler, 1989 cited in Button, 1992) เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงเป็นเรื่องของกระบวนการไม่ใช่แค่เหตุการณ์ จึงมีความจำเป็นที่จะต้องใช้เวลามาก และความพยายามอย่างสูง ในการที่ครูจะเข้ามามีส่วนร่วมในการอบรม ซึ่งไม่ใช่เรื่องยากสำหรับนักปฏิบัติ นักบริหารและนักวางแผนที่จะยอมรับได้ โปรแกรมการอบรมที่นำไปใช้ได้ดี จะกลายเป็นธรรมชาติของการสะสมทักษะในการสอนของครู (Guskey, 1986 cited in Button, 1992) ซึ่งจะเกิดเมื่อเวลาผ่านไประยะหนึ่ง

ครูทุกคนไม่ได้ต้องการที่จะเปลี่ยนแปลงการสอนจนกว่าจะพบว่ามีความจำเป็นที่จะต้องเปลี่ยน โดยปกติครูจะไม่เปลี่ยนแปลงการสอน ถ้าไม่ถูกผลักดันด้วยนวัตกรรมใหม่ซึ่งเป็นกระแสที่แรงกว่า (Gaskins, 1988 cited in Button, 1992) เหมือนกับคนที่ชอบเข้าไปรับการอบรมที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง แต่ไม่มีเวลาที่จะทำเช่นนั้น การเปลี่ยนแปลงสามารถทำให้เกิดขึ้นได้ตามปริมาณของความวิตกกังวล (Lortie, 1975 cited in Button, 1992) ในการที่จะเปลี่ยนแปลงหรือพยายามทำสิ่งใหม่ๆ ครูจะต้องเสี่ยง และไม่ใช่ว่าการเสี่ยงทั้งหมดนั้นจะพบกับความสำเร็จ ในรายงานโปรแกรมการสอนอ่าวนแนวใหม่ แมนนิง (Manning, 1988 cite in Button, 1992) ชี้ให้เห็นถึงอุปสรรค 3 ประการในที่จะการเปลี่ยนแปลงทางการศึกษา นั่นคือ ความเฉื่อย ความกลัว และการกระทำที่สืบทอดกันมา

4.1 อิทธิพลของความเชื่อที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการสอนของครู

ความเชื่อ คือ แนวทางในการแสดงพฤติกรรมทั้งที่รู้ตัวและไม่รู้ตัว ซึ่งเป็นเรื่องส่วนบุคคลและมีแนวโน้มว่าจะเปลี่ยนกันไม่ได้ง่าย ๆ และเป็นสิ่งที่บุคคลใช้ในการตัดสินใจใดสิ่งหนึ่งว่า ผิดหรือถูก ความเชื่อได้มาจากสิ่งที่บุคคลพูดและแสดงออกมา หรือดูได้จากคำพูด "ฉันเชื่อว่า...."

จากการศึกษาวิวัฒนาการของความเชื่อในการสอนและการปฏิบัติจริงของครู พบว่า การเปลี่ยนแปลงการสอนคือสิ่งที่ต่อเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงความเชื่อในเรื่องของการสอนและการเรียนรู้ ความเชื่อของครูจะมีการเปลี่ยนแปลงต่อเมื่อครูอยู่ในสภาพที่พบกับความเปลี่ยนแปลงที่มากกว่า มีความเสี่ยงสูงกว่า และเผชิญหน้ากับความไม่แน่นอน (Dwyer, Ringstaff and Sandholtz, 1990 cited in Button, 1992) ในขณะที่ครูเปลี่ยนแปลง ความเชื่อเดิมจะไม่ถูกละเลยไป แต่ครูจะค่อยๆปรับความเชื่อเดิมด้วยการแทนที่ความเชื่อที่เหมาะสมกว่า ซึ่งจะปรับไปตามประสบการณ์ที่ได้รับในปัจจุบันตามกระบวนการใหม่ กัสกี (Gusky, 1996 cited in Button, 1992) กล่าวว่า ความเชื่อและทัศนคติเกี่ยวกับการสอนและการฝึกสอนได้มาจาก ประสบการณ์ในห้องเรียน ครูส่วนใหญ่ต้องการเห็นการเปลี่ยนแปลงการสอน ซึ่งมีผลทางบวกกับนักเรียนของตน ก่อนที่จะเปลี่ยนแปลงความเชื่อและทัศนคติตามมา และสิ่งที่ครูเชื่อว่าเป็นจริงจะตั้งอยู่บนพื้นฐานของการสังเกต พฤติกรรมของนักเรียนในชั้นเรียนของตน และยิ่งเกิดการเปลี่ยนแปลงมากเท่าไร ครูก็จะยิ่งเผชิญหน้ากับความเชื่อของตนเกี่ยวกับการเรียนรู้ และประสิทธิภาพของกิจกรรมการสอนของตนมากขึ้นเท่านั้น (Dwyer, Ringstaff, and Sandholtz, 1990 cited in Button, 1992) ความเชื่อจะต้องถูกนำมาไว้เป็นเรื่องแรก เพื่อที่ครูจะได้เห็นและเข้าใจการเชื่อมโยงระหว่างความเชื่อกับการปฏิบัติ ความเชื่อที่เป็นหลักในการแยกแยะงานด้านการสอน การจัดองค์ความรู้ และการให้ข้อมูลของงานเหล่านั้นจะมีผลต่อพฤติกรรมของครู เมื่อครูเชื่อมโยงความรู้และความสำคัญของตนในขณะนั้นเข้ากับสิ่งสำคัญอื่นๆ (Nespir, 1987 cited in Button, 1992)

4.2 บทบาทของการอบรมในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการสอนของครู

โดยปกติโปรแกรมการอบรมที่ออกแบบเพื่อยกระดับความเป็นวิชาชีพ และความเชื่อที่บุคลากรในโรงเรียนยึดถือในเรื่องของเป้าหมายเฉพาะ มักจะเกี่ยวข้องกับการสอนนักเรียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ในการออกแบบโปรแกรมการอบรมให้ประสบความสำเร็จ กัสกี (Gusky, 1982 cited in Button, 1992) เสนอแนะว่า นักพัฒนาโปรแกรมควรจะใช้กิจกรรมที่ตอบสนองต่อความต้องการของครูในขณะนั้น แนวคิดที่นำเสนอจะต้องง่าย และนำไปใช้ในห้องเรียนได้ทันที การศึกษาผลกระทบของโปรแกรมการอบรมที่มีต่อความเชื่อของครูต้องกระทำอย่างระมัดระวัง พูลแลน และ แฮร์ริส (Fullan and Harris, 1980 cited in Button, 1992) เสนอแนะว่า

โปรแกรมการอบรมควรพัฒนาเรื่องการเปลี่ยนแปลงความเชื่อของครูเป็นอันดับแรก เพราะเมื่อความเชื่อของครูได้เปลี่ยนแปลงแล้ว การเปลี่ยนแปลงการปฏิบัติในห้องเรียนก็จะเปลี่ยนตามมา แต่ กัสกี (Gusky, 1986 cited in Button, 1992) เสนอแนะว่า มุมมองนี้อาจจะไม่ถูกต้องโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อประยุกต์ใช้กับครูที่มีประสบการณ์ กัสกี ได้เสนอรูปแบบการสอนที่เป็นลำดับต่อเนื่องในกระบวนการเปลี่ยนแปลงของครูว่าตั้งอยู่บนความคิดที่ว่า การเปลี่ยนแปลงเป็นกระบวนการการเรียนรู้สำหรับครูที่มีพัฒนาการ และตั้งอยู่บนรากฐานของประสบการณ์ การฝึกปฏิบัติการสอนที่ครูใช้มากมักจะมาจากประสบการณ์ในห้องเรียน และผลที่มาจากรูปแบบการสอนที่ตั้งอยู่บนแนวคิดดังกล่าวที่คณะผู้ให้การอบรมต้องคำนึงถึงคือ การเปลี่ยนแปลงด้านการปฏิบัติของครูในห้องเรียน, การเปลี่ยนแปลงด้านผลการเรียนของนักเรียน และการเปลี่ยนแปลงด้านความเชื่อ และทัศนคติของครู เพราะว่าหลังจากที่ครูได้สังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงในห้องเรียนแล้ว ครูจะสร้างสรรค์ผลงานในทางบวกเกี่ยวกับการเรียนรู้ของนักเรียน แล้วจึงจะเปลี่ยนความเชื่อเกี่ยวกับการปฏิบัติตามมา การมีประสบการณ์ที่ได้รับความสำเร็จเป็นสิ่งที่สำคัญสำหรับครู ครูจะต้องลองทำกิจกรรมใหม่ๆ และต้องได้รับการสนับสนุนให้ปฏิบัติได้สำเร็จเสียก่อน แล้วกิจกรรมนั้นจะกลายมาเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมประจำวันในห้องเรียน

จอยซ์ และชาวเวอร์ (Joyce and Shower, 1992 cited in Button, 1992) ได้ศึกษาผู้เรียนมากกว่า 200 คน ที่เข้ารับการอบรมที่มีรูปแบบการอบรมที่แตกต่างกัน พบว่าไม่มีรูปแบบการอบรมใดที่มีครบ 5 องค์ประกอบ และจากการศึกษางานวิจัยต่างๆ จอยซ์ และชาวเวอร์ ทำนายว่า โปรแกรมการอบรมที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด จะต้องนำไปใช้ได้กับองค์ประกอบ 5 ประการดังต่อไปนี้ คือ การนำเสนอทฤษฎี การสาธิตทักษะหรือรูปแบบการสอน การนำไปปฏิบัติจริงในห้องเรียน การได้รับผลย้อนกลับแบบเปิดกว้าง และการให้คำแนะนำปรึกษาสำหรับการนำไปใช้ในห้องเรียน แต่ถ้าองค์ประกอบใดขององค์ประกอบหนึ่งไม่ได้นำมาใช้ ผลที่ได้รับจากการอบรมจะอ่อนลงไป นอกจากนี้หัวข้อในการอบรมก็เป็นสิ่งสำคัญ เบลเล และเกอรา (Bailey and Guerra 1984 cited in Button, 1992) กล่าวว่า หัวข้อที่เลือกในการนำเสนออาจจะไม่เหมาะสมกับความต้องการของครูที่เข้ารับการอบรม การอบรมที่เสนอความคิดใหม่ ๆ แต่เพียงอย่างเดียวจะมีอัตราการนำไปใช้ได้ต่ำกว่าการอบรมที่มีการให้คำแนะนำปรึกษา การได้มาซึ่งความคิดเทคนิค และทักษะการสอนใหม่ ๆ ที่มีการนำเสนอในการอบรมหลายครั้ง ควรจะมองให้ลึกถึงขั้นที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง ซึ่งเป็นเรื่องที่สำคัญมาก เหมือนกับนักกีฬาที่ต้องการปรับปรุงการเหวี่ยงไม้เทนนิสของตนเองให้ดีขึ้น วิธีการก็คือ ผู้ฝึกสอนต้องสังเกตถึงความสามารถของนักกีฬา และชี้ประเด็นให้นักกีฬาเห็นถึงสิ่งที่ต้องเปลี่ยนแปลงอย่างละเอียด แล้วนักกีฬาก็จะใช้ชั่วโมงฝึกเพื่อจะค่อยๆ เปลี่ยนแปลงวิธีการตีเทนนิสของตน การเปลี่ยนแปลงการสอนที่เสนอให้ครูเห็นในการอบรม 1 วัน จะไม่สามารถทำให้ครูเห็นถึงการเปลี่ยนแปลงได้ในทำนองเดียวกัน สิ่งที่ต้องการในการทำ

ให้เกิดการเปลี่ยนแปลงคือ การนำไปใช้โดยตรงโดยคำนึงถึงระยะเวลาในฝึกหัดหรือการสนับสนุนต่าง ๆ และการให้คำแนะนำของผู้ฝึก (Joyce and Shower, 1982 cited in Botton, 1992)

บัททอน (Button, 1992) ตั้งคำถามว่า การมีแนวคิดที่ซับซ้อนและทักษะที่เกี่ยวข้องกับการสอนจะง่ายกว่าการพัฒนาทักษะกลไกหรือไม่ เมเยอร์ (Meyer, 1988 cited in Botton, 1992) ตอบว่า ถึงแม้จะมีการเปลี่ยนแปลงเล็กน้อยในการสอน ก็ยังเป็นเรื่องยากที่จะประสบความสำเร็จในการเปลี่ยนแปลง เมื่อต้องการให้ครูเปลี่ยนแปลงอะไรก็ตามซึ่งแปลกไปจากสิ่งที่ครูเคยเรียนมาในวิทยาลัยจะเปลี่ยนแปลงได้ก็ต่อเมื่อครูได้รับการให้ผลย้อนกลับ และได้รับการสนับสนุนที่มากพอ เมื่อครูมีการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ นั้น

ครูที่มีเวลาและได้รับการสนับสนุนเพียงพอ จะสามารถเปลี่ยนแปลงลักษณะการสอนได้ โปรแกรมการอบรมที่มีประสิทธิภาพที่เอื้อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงนั้น ครูและผู้บริหารจะต้องตั้งเป้าหมายร่วมกัน บุคลิกลักษณะและระดับของการนำไปใช้ของครู จะมีผลต่อความแตกต่างในการเปลี่ยนแปลงของครูในโปรแกรมเดียวกัน (Mass, 1981) ความเชื่อและลักษณะการสอนที่ต่างกันของครูที่เข้ามารับการอบรมในเรื่องเดียวกัน ทำให้สิ่งที่ครูแต่ละคนได้รับจากการอบรมเรื่องเดียวกันแตกต่างกัน และมีความหลากหลายในการนำข้อสังเกตจากการอบรมไปใช้ในการสอน

4.3 คุณค่าของปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมงานในการเปลี่ยนแปลง

พฤติกรรมการสอนของครู

การสอนเป็นอาชีพที่เป็นอิสระ ลอร์ดี (Lortie, 1975 cited in Button, 1992) สังเกตว่าเมื่อนักศึกษาเข้ามาเรียนในสาขาวิชาชีพครู มักจะทำการต่างๆด้วยตนเองเพียงคนเดียวตลอดจนถึงการเรียนและเลยไปจนถึงในการสอน อิริคสัน (Erickson, 1989 cited in Button, 1992) อภิปรายถึง บทบาทของการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูที่ทำงานประสานกันนั้นว่าควรจะทำเป็นทีม โดยที่ผู้บริหารและนักวิชาการจากมหาวิทยาลัย จะเป็นผู้สนับสนุนช่วยเหลือ เพื่อให้วิชาชีพนั้นแข็งแกร่งมากขึ้น ในการติดตามผลพัฒนาการด้านวิชาชีพ เบิร์ช และลิตเติล (Birce and Little, 1983 cited in Button, 1992) กล่าวว่า ครูที่เข้าประชุมอบรมเกี่ยวกับการสอนเป็นประจำ ครูที่ผู้บริหารเข้าไปสังเกตการสอนอย่างสม่ำเสมอ และครูที่มีส่วนร่วมในการวางแผนการสอนจะพัฒนาเป็นนักการศึกษาที่ดีได้ การทำงานร่วมกับผู้อื่นจะเพิ่มความสามารถส่วนบุคคล และกลุ่มซึ่งจะทำให้งานดำเนินไปอย่างราบรื่น ครูที่แบ่งปันความคิดกันเกี่ยวกับเทคนิคการสอน และสื่อจะมีพัฒนาการในการแก้ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรได้อย่างมีคุณภาพ และมีความมั่นใจในตนเองเกี่ยวกับการสอนเพิ่มมากขึ้น (Button, 1992) ยังมีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิด และทฤษฎีทางการศึกษาที่ตนเองยึดถือมากเท่าไร ครูก็จะยิ่งตระหนักว่า ทฤษฎีแต่ละทฤษฎีที่แต่ละคนยึดถือ มีความแตกต่างกันมากเท่านั้น (Bogdan & Biklen, 1982 ; Kinzer & Carricle, 1984 cited in Button, 1992) การอภิปรายหรือประชุมร่วมกันระหว่างครู ทำให้ครูมีโอกาสได้พิจารณาและถกเถียงกัน

เกี่ยวกับความคิดที่หลากหลาย ผลต่อเนื้อที่ไม่ได้คาดหมายที่ค้นพบ คือ ครูมีจรรยาบรรณและ
ความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้น มีความคิดกว้างขึ้น มีความรู้สึกของความเป็นครูมากขึ้น และมี
ความคิดใหม่ ๆ เกี่ยวกับการสอน การที่ครูได้มีโอกาสตระหนักถึงการตัดสินใจเลือกใช้กลยุทธ์
และทฤษฎีต่างๆเกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอน ช่วยทำให้ครูตัดสินใจเกี่ยวกับการสอนอย่างมี
คุณภาพมากขึ้น และครูที่เกี่ยวข้องกับการอบรมและรู้จักทฤษฎีต่างๆ จะทำให้ครูกลายเป็น
นักการศึกษาที่ดีกว่าเดิมได้(Button, 1992)